

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACĂRA

10

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

TRĂIASCĂ VICTORIA
ÎN ALEGERI

A
FRONTULUI
DEMOCRAȚIEI
POPULARE!

Anul XIV nr. 10 (510) — 6 martie 1965

O tradiție tină dar cu trainice rădăcini în anii aceștia ai marilor înnoiri din patria noastră îmbracă în straie de sărbătoare ziua sorocită pentru alegerile de deputați în organele puterii de stat, de la Marea Adunare Națională pînă la statul popular comunal.

Mîine, la 7 martie 1965, poporul nostru va trăi o asemenea sărbătorească zi. Incepînd din zori, milioane de bărbați și femei, oameni tineri sau încărcăți de ani, se vor îndrepta spre secțiile de votare, împodobite solemn cu drapelul patriei, pentru a-și exprima unul din drepturile lor fundamentale consfințite și garantate de Constituția țării: dreptul lor de cetățeni liberi de a pune în conducerea obșteștilor treburi pe cei mai buni fii ai poporului care, prin faptele lor, și-au dovedit capacitatea, devotamentul și răspunderea în slujirea intereselor țării.

Mîine, la 7 martie 1965, cetățenii Republicii Populare Române vor introduce în urne buletinele de vot, pecetluind prin acest act participarea lor la campania politică de mare amploare ce a însoțit alegerile de la 7 martie.

Se spune în Manifestul Consiliului Național al Frontului Democrației Populare: „Intregul nostru popor în timpină într-o atmosferă de puternic avînt creator alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și în sfaturile populare, eveniment de seamă al vieții politice a țării“. Avîntul creator de care amintește Manifestul este caracteristic nu numai pentru felul în care, în cinstea alegerilor, oamenii au muncit pentru îndeplinirea sarcinilor profesionale, ci și pentru felul în care milioane de cetățeni ai țării au luat parte într-un înalt spirit de răspundere la dezbaterile celor mai arzătoare și mai actuale probleme ale desăvîrșirii construcției socialiste în patria noastră. Expresie concretă a democrației socialiste, activitatea aceasta politică, larg cuprinzătoare a maselor s-a manifestat, vie și creatoare, în întîlnirile dintre candidați și alegători în care s-au întărit și mai mult legăturile dintre organele de stat și cetățeni și s-au soluționat probleme de interes general și local.

Intr-o atmosferă de puternică însuflețire, conducătorii de partid și de stat s-au întîlnit în aceste zile cu alegătorii din circumscripțiile în care au fost propuși candidați ai Frontului Democrației Populare în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională. Vizitînd cu acest prilej numeroase obiective industriale, șantiere de construcție, instituții de cultură și artă, cartiere noi de locuințe și apoi în adunări cetățenești, candidații au luat contact nemijlocit cu alegătorii și cu problemele lor. Cetățenii care au participat la aceste adunări au trecut în revistă marile realizări obținute de oamenii muncii de la orașe și sate în cei patru ani care s-au scurs de la precedentele alegeri. Cu legitîmă mîndrie, ei au vorbit despre aportul lor concret la obținerea acestor succese și au făcut, ca buni gospodari, numeroase propuneri privind dezvoltarea multilaterală a regiunilor, mai buna valorificare a resurselor locale, activitatea gospodărească a sfaturilor populare. Participanții la adunări și-au exprimat hotărîrea lor de nezdruincinat de a pași mai departe, sub conducerea înțeleaptă a partidului, pe drumul desăvîrșirii construcției socialiste, al înfloririi patriei, al bunăstării și fericirii celor ce muncesc. Angajamentele entuziaste luate de oamenii muncii de a-și consacra și în viitor toată puterea lor de muncă și priceperea lor pentru dezvoltarea economiei și culturii patriei, exprimă în termeni limpezi creșterea conștiinței politice a maselor și unitatea deplină a întregului nostru popor în jurul Partidului Muncitoresc Român, al Comitetului său Central în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, adeziunea lor fierbîntă față de politica partidului.

Cu convingerea că votul dat candidaților Frontului Democrației Populare înseamnă, așa cum se arată în Manifest, „un vot pentru întărirea cuceririlor noastre revoluționare, pentru socialism, pentru pace și înțelegere între popoare“, vom pași mîine, 7 martie 1965, cu TOTĂ LA VOT, plini de încredere în înfăptuirile noastre, în drumul luminat de partid spre o viață fericită.

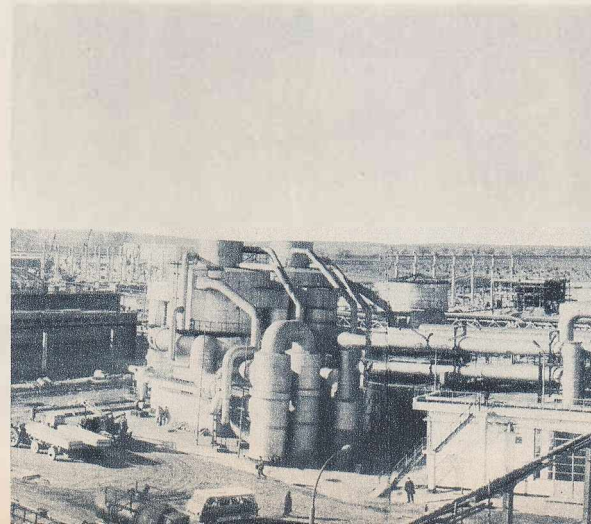
LA 7 MARTIE

Votați candidații Frontului Democrației Populare!

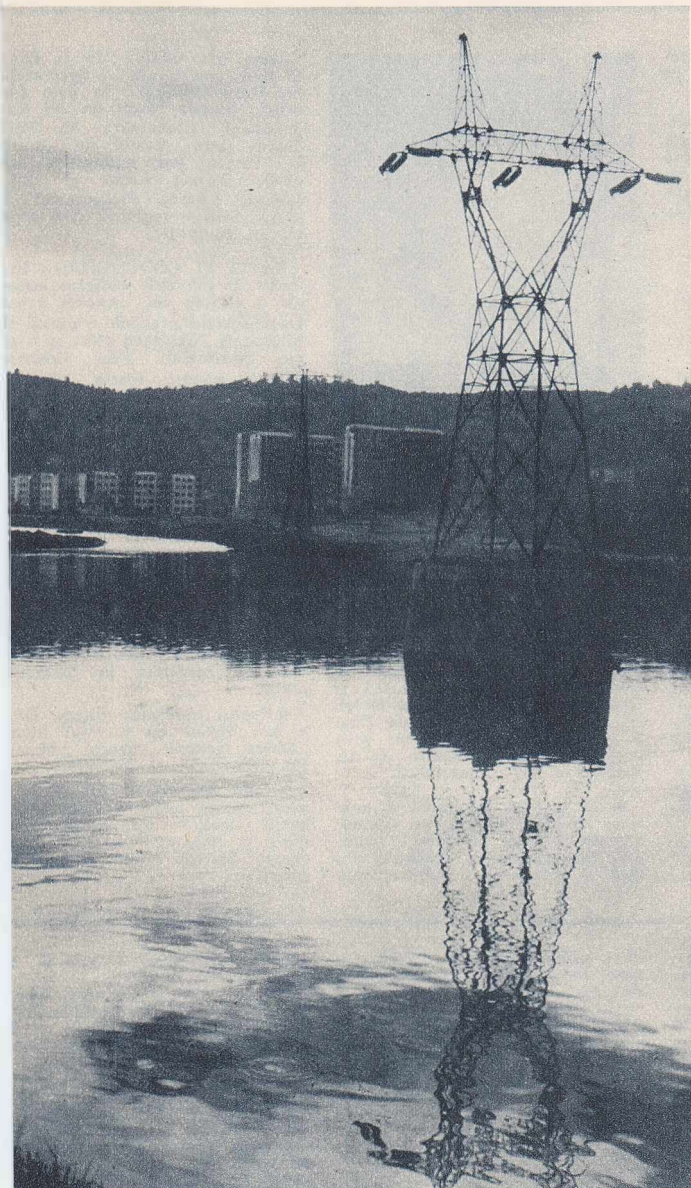

Dezvoltarea impetuoasă a forțelor de producție ale țării, promovarea susținută a progresului tehnic și constituit în viitor o preocupare fundamentală a partidului și guvernului. Este grăitor pentru ritmul în care industria noastră se va dezvolta în anii următori faptul că numai producția globală a anului 1965 va reprezenta trei sferturi din întreaga producție a primului cincinal. La sfîrșitul acestui an nivelul producției industriale va fi de 2,25 ori mai mare decît în 1959, față de 2,1 cît prevedeau Directivele Congresului al III-lea al P.M.R.

În toate regiunile pulsează o viață economică intensă: pretinzîndenii s-au ridicat în anii șezenalului siluetele impunătoare ale fabricilor și uzinelor moderne, ale marilor combinate siderurgice și constructoare de mașini, chimice și de prelucrare a lemnului, echipate cu tehnica nouă; au fost deschise noi mine de cărbuni și minereuri; s-au dat în exploatare sute de sonde. Printre marile construcții industriale care au început să producă în această perioadă se află Combinatul petrochimic Brazi, Grupul industrial Brăila, Combinatul de îngrășăminte chimice Piatra Neamț, Complexul industrial Militar, uzina de mașini-unelte București, combinatele de industrializare a lemnului de la Suceava, Pitești, Cămănești, Blaj. Sub ochii noștri se înalță schelele altor și altor construcții ce vor spori puterea economică a patriei. În anii viitori vor intra în producție, printre altele, marele Combinat siderurgic Galați, modernele combinate chimice de la Craiova, Tg. Mureș și Turnu Măgurele, Uzina de aluminiă de la Oradea și Uzina de aluminiu de la Slatina.

- CU TOTII LA VOT!

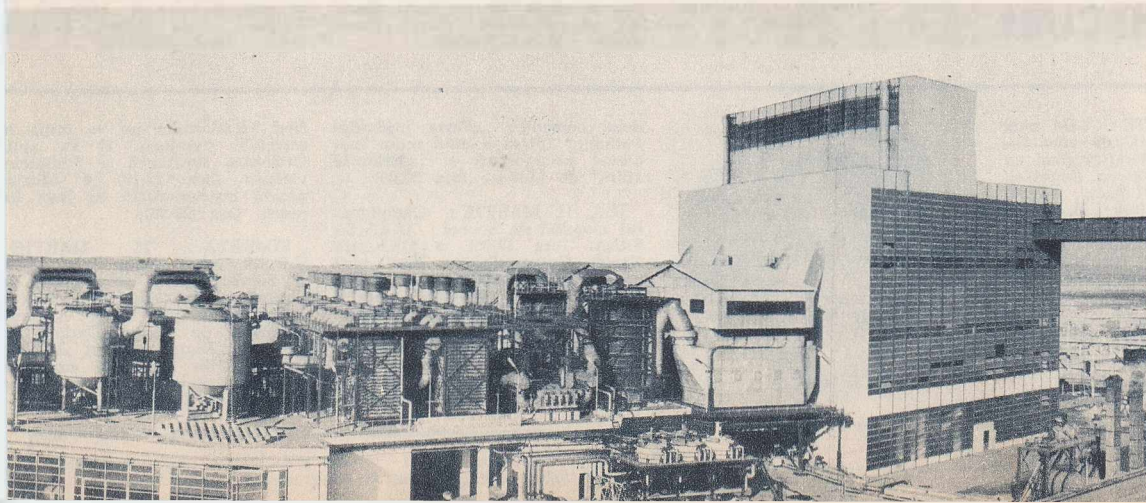

entralele electrice de la Bistrița, Luduș, Brazi, Paro-
au sporit simțitor resursele energetice ale țării; nu-
nul trecut a intrat în funcțiune o putere instalată ce
este capacitatea tuturor uzinelor electrice existente
minia pe vremea regimului burghezo-moșieresc. Baza
etica a industriei noastre socialiste va cunoaște o pu-
ză dezvoltare prin intrarea în funcțiune a hidrocent-
de pe Argeș și, în anii următori, a sistemului hidro-
etic de la Porțile de Fier.

S-au petrecut mari schimbări în modul de a lucra pământul: țărani cooperatori, muncitorii din gospodăriile agricole de stat, mecanizatorii au astăzi puțința să folosească tot mai larg agrotehnica și mașinile care au luat locul uneltelor rudimentare de odinioară. Pe ogoarele țării vor lucra în acest an 81 500 de tractoare, 66 000 de semănători mecanice, 36 000 de combine pentru păioase care asigură un nivel ridicat de mecanizare a muncilor agricole. Zeci de mii de specialiști cu studii medii și superioare sprijină țărănimea în buna organizare a producției și executarea muncilor agricole după regulile științei. Aproape 1 000 000 de oameni ai muncii de la sate își îmbogățesc cunoștințele agricole urmînd cursurile învățămîntului agrozootehnic de masă.

Construcția de locuințe a căpătat o amploare fără precedent în toate regiunile țării. În perioada 1960—1964 au fost date în folosință populației, din fondurile statului, circa 214 000 de apartamente. Paralel se desfășoară o largă acțiune de sistematizare urbanistică. Noile blocuri, cartiere, magistrale, parcuri și așezăminte de cultură dau orașelor o înfățișare modernă, pe măsura epocii de adînci transformări pe care o trăiește poporul nostru.

memento

ACT VENETIAN de Camil Petrescu. Viziune ușor romantică și livrescă a unui spectacol ce are meritul de a fi repus în circulație opera dramatică a unuiu dintre cei mai interesați autori de teatru („C. I. Nottara” — sala Magheru).

INTILNIRE CU INGERUL. Și reînfrînare cu Sidonia Drăgușanu într-un spectacol armonios, de ținută artistică, realizat de Mihai Berechet, tot mai interesant ca regizor, și cu concursul a doi buni interpreți: Irina Răchiteanu și Geo Barton.

OMUL CARE S-A TRANSFORMAT ÎN CIINE de O. Dragun. Dincolo de gustul ciudat cu privire la dramaturgia lui Dragun, fals poetică și filozofică, superficială și pretențioasă (pe cit e de nescenică), trebuie consem-

nat entuziasmul „team”-ului de studenți ai institutului de teatru, care reprezintă spectacolul cu dăruire și curaj în sala studioului Teatrului „C. I. Nottara”. De notat un nume: studentul Andrei Șerban, regizorul spectacolului.

CHEMAREA VIITORULUI. Printre teatrele care au realizat spectacole speciale închinare alegerilor de la 7 martie, se cuvine evidențiat efortul colectivului din Piatra Neamț. Ion Cojar (autor al multor „montaje” scenice de succes) a realizat un spectacol amplu, bogat în nuanțe, ocolind locurile comune, folosind procedee tehnice variate, dar mai ales capacitatea artistică a acestui colectiv ce și-a făcut un punct de onoare din a promova tineretul. Foarte inspirat și de bun-gust scenariul literar al lui Eduard

• La Filarmonica „George Enescu”, un oaspete de peste hotare, dirijorul **András Korody** din Republica Populară Ungară continuă ciclul „londonezelor” de Haydn: de astă dată Simfonia nr. 95 în do minor. **Varujan Cozighian** cântă Concertul pentru vioară și orchestră de Ceaikovski. Reascultăm captivantele întâmplări povestite cu haz de „Harry Janos” în suita lui Zoltan Kodaly (sâmbătă 6 și duminică 7 III, Ateneul R.P.R.).

• **PRIME AUDIȚII RADIOFONICE** — „Festival Flandra — 1964”: opera „Il Mithridate Eurpatore” — prilej de a-l cunoaște mai îndeaproape pe întemeietorul operei napolitane Alessandro Scarlatti (marți 9 III, pr. I ora 22.20). „Festival Salzburg 1964” — patru liederuri de Schubert pe versuri de Goethe; vor fi interpretate de baritonul Herman Prey și pianistul Gerald Moore (vineri 12 III, pr. I ora 17.10).

• Ciclul „Muzica de-a lungul veacurilor” — pianistul Alexandru Demetriadi va dedica lui Brahms, unul din autorii săi preferați, un recital (miercuri 1 III, în sala Ateneului R.P.R.).

MUZICĂ

Cavali — secretarul literar. (Secretari literari și cu talent? De ce nu!)

MARIA STUART de Fr. Schiller. În ciuda unei regii inegale și puțin desuete ca viziune, Dina Cocea realizează aici o remarcabilă creație, de autentic și intens dramatism (Teatrul Național „I.L. Caragiale” — sala Comedia).

Dina Cocea

TEATRU

• O nouă bucurie pentru cititorii mari și mici: Tudor Arghezi — *Scrieri*, vol. VII. Cuprinde opera în paginile căreia atâția dintre noi am întîrziat, surprinzîndu-ne copii și maturi, in-

geniu și gravi totodată; am numit *Cartea cu jucării*. Volumul e ilustrat de unul dintre eroii cărții — Mitzura Arghezi. Editura anunță continuarea seriei de *Scrieri* cu vol. VIII, IX și X, aflate sub tipar.

• Ion Pas își continuă *Cartea despre vremuri multe* cu *Cartea pentru drumuri lungi* — însemnări din Belgia, Danemarca, Finlanda, R.D. Germană, R.P. Polonă și U.R.S.S.

• Cam tîrziu, dar, în sfîrșit, oricum mai mult decît binevenite *Cele mai frumoase poezii* ale lui Al. Philippide, unul dintre cei mai de seamă poeți ai noștri din

acest veac (Al. Philippide — *Poezii*, Ed. tineretului, cu un excelent *Cuvînt înainte* semnat de Al. Piru). Pe cînd un cuprînzător volum în *Biblioteca pentru toți*?

• Două noi apariții în *Biblioteca școlară*: Jean Bart — *Jurnal de bord* (prefață și note de V. Ene) și Nicolae Balcescu — *Românii supt Mihai Voievod Viteazul* (îngrijită de Andrei Rusu, prefață de Paul Cornea).

• O carte despre o țară cu nume frumos: José Dias Coelho — *Rezistența în Portugalia*.

• Și alta despre o mare figură a mișcării muncitorești germane:

August Bebel — o viață de militant (elaborată de un important colectiv de autori).

• Două traduceri importante: Albert Camus — *Ciuma* (în românește de Eta și Marin Preda, cu o prefață cam irelevantă de Const. Ciopraga — E.P.L.U.) și Dymphna Cusack — *Spune morții NU* (tradus din engleză de Eug. B. Marian cu un tot nu prea consistent *Cuvînt înainte* de D. Mazilu — Ed. tineretului).

• Cu prilejul împlinirii a unui veac de la nașterea lui Rabindranath Tagore, un comitet compus din specialiști indieni, englezi și americani a publicat, sub

DRACUL UITAT de J. Drde. Și totuși nu e uitat... Spectacolul lui Dinu Cernescu, în care s-a distins Angela Macri (cu un temperament exuberant), M. Pălădescu (bun creator de tipuri), D. Dunea (cu inteligență scenică), Dorina Lazăr și alții. (Teatrul „Barbu Delavrancea”: sfîrșit teatrul regional și-a căpătat un nume!)

KATIA ȘI CROCODILUL. Încensiv și totodată amuzant sistem de a prinde un crocodil fugă. Demonstrație practică realizată de Margareta Niculescu (text și o rugie spirituală), Ella Conovici (citeva păpuși foarte izbutite Mioara Buescu (un decor modern) și Paul Umuzescu (o muzică săltăreacă), spectacol pentru cei de la 4 la 10 ani (Teatrul Tîndărică).

CARTEA

MOFTURI 1900, noul film românesc, a doua săptămînă pe ecran. Lumea anilor 1900, reconstituită din perspectiva citorva schițe de I. L. Caragiale (*O conferință*, *Diplomație*, *C.F.R.*, *Bubico*, *O lacună*, *Amicit*, *Situațiune*), este adusă pe ecran, de către regizorul Jean Georgescu, cu moravurile și năvrurile ei. Cîteva „momente vesele” izbutite: Gr. Vasiliu Birlic, Mircea Crișan, V. Tomazian, Horia Șerbanescu, Radu Zaharescu... Caricaturile, inspirate, aparțin Cetei Brătescu. Cam atît.

ULTIMUL ROL, film de metraj

George Vraca în „Richard al III-lea”

mediu, „scris” de Gh. Tomozei și regizat de Mircea Iva, despre ultima creație a regretatului actor al scenei românești George Vraca — rolul lui Richard al III-lea. Un cald omagiu cinematografic, patetic și poetic, adus unui mare și neuitat artist.

STRIGĂȚUL CORLEI, premieră, un nou film produs de studiourile din R.A.U., care ne prilejuiește întîlniri cu oameni și întâmplări din zilele noastre.

CU BICICLETA SPRE LUNĂ, premieră, film olandez. Urmărind destinul a trei frați — Evert, Henk și Dick — porniți

să se realizeze în viață, aflăm cîte ceva din realitățile contemporane ale „fării lălelelor”.

TOVARĂȘII, excelentul film al lui Mario Monicelli — cu Marcello Mastroianni, Annie Girardot, Renato Salvatori — rulează aproape în anonim la vreo

CINEMA

două cinematografe mărginașe. Înciuda acestei deficiențe — regretabile — de programare, recomandăm încă o dată călduros filmul tuturor spectatorilor — de toate vîrstele — care n-au avut prilejul să-l vadă.

• Două reprogramări recente **IDIOTUL** — regia Ivan Pîriev după romanul lui Dostolevski (frumusețe stranie — actrița Iuli Borisova — și un actor desăvîșit — Iuri Iakovlev) și **CEL MARE SPECTACOL** (film al maestrului montajilor fastuoase, Cecil B. de Mille, despre lume circului).

• În holul Teatrului „Ion Creangă” din București putem savura imagini în ceramică de autentică ingenuitate, create de artiști cărora naivitatea le aparține prin stare civilă: copiii din comuna Gheboiaia.

• La Muzeul de artă al R.P. Române s-a inaugurat o sală de pictură și sculptură contemporană — anticameră a consacării muzeale — unde opere selectate din expozițiile curente sînt alese să înfrunte exigența mai severă pe care o va opera timpul...

EXPOZIȚII

• Ileana Constantinescu acompaniată de Orchestra de muzică populară a Radioteleviziunii (dirijată de Radu Voinescu și Victor Predescu) ne cîntă (și ne încîntă): *Aș mai sta neică un pic*, *Mult mi-a fost pe lume drag* și, mai ales, *Mierlița cînd e bolnavă* (EPC-523). O voce generoasă, caldă, cu audiență la... inimi albastre.

• Un disc cu trei orchestre („Barbu Lăutaru”, „Radioteleviziunea” și „Ciocfrlia”) și un singur solist... cît trei la un loc.

DISCURI

DUMINICĂ, 7 MARTIE: Filmul românesc „Străinul” — seria a II-a (ora 19.20) • În întîmpinarea cîntecului — o emisiune cu soliști de muzică ușoară și populară din întreaga țară (ora 20.45).

LUNI, 8 MARTIE: „De ziua noastră” — evident, de ziua femeii! — recital literar-muzical cu Zenaida Pally, Eugenia Popovici, Sily Popescu, Irinel Liciu, Angela Moldovan etc. (ora 19.40) • Transmisiune de la Tampere (Finlanda) a meciului S.U.A.-Canada în cadrul Campionatului mondial de hochei pe gheață (ora 20.30).

MARTI, 9 MARTIE: Jocuri pe nisip. Un foarte frumos film francez de desene animate (ora 19.40) • Teatrul din Piatra Neamț prezintă un spectacol compus din

Sily Popescu

doi comedii: „Farsa jupînului Pachelin” (piesă a unui autor medieval necunoscut) și „Căsătoria silită” de Molière (ora 20.00).

JOI, 11 MARTIE: Campionatul mondial de hochei: U.R.S.S.-S.U.A. (ora 17.30) • Orchestra Xavier Cugat. Pentru admiratorii muzicii „comerciale” (ora 20.30) • În ciclul „Maestrii genului scurt” scriitorul norvegian Bjornson și melodramatica sa nuvelă „Mîinile mamei” (ora 21.15).

VINERI, 12 MARTIE: În „Vă place muzica?”, compozitorul Al-

• Or fi avînd unii voce de aur dar Costache Florea are, în moșigur, trompetă de argint. Nic Armstrong n-ar cînta ca el: *Foaie verde de trei sfînti*, *Hora chivețelor*, *Hora de la Boldești*, *Hora lui Mîtică* (EPC-529).

• Cine iubește și stimează un pahar și o petrecere iubește și stimează și un *Cîntec de masă* sau *Cîntec de petrecere* zis de taraful fraților Gore (specializa-se pare în această „ramură”. L. scripcă: Gore (Aurel), la acordeon: Gore (Victor).

fred Mendelsohn ne va iniția în secretele uverturii. Îl va ajuta Orchestra simfonică a Radioteleviziunii (ora 19.10) • Muzică ușoară instrumentală cu Jean Ionescu (ora 21.30).

SIMBATA, 13 MARTIE: U.R.S.S.-Cehoslovacia (ora 14.00) și Suedia-Canada (ora 17.30) în Campionatul mondial de hochei • O povestire de Tudor Arghezi desenată de Iurie Darie (ora 19.40) • „Brajul nedrept al legii” — unul din cele mai amuzante filme englezești, văzute în ultimă vreme (ora 20.30).

TELEVIZIUNE

Notă. Redacția nu-și asumă răspunderea pentru eventuale modificări de ultim moment în programarea spectacolelor.

Marele combinat siderurgic hunedorean domină cu silueta sa metalică peisajul de pe valea Cernei, de-a lungul căreia se întinde pe o distanță de aproape zece kilometri. În fotografie: vedere a bateriilor de cocs, unde se produce piinea de fiecare zi a fumalelor.

Călătorie nouă

(IV)

PEISAJUL CONTEMPORAN
AL PATRIEI NOASTRE

HUNEDOARA ►
DE
FOC

de Vasile NICOROVICI

Știți că, la câteva decenii o dată, tot metalul din țară, materializat în mașini, vapoare, șine de cale ferată, plite de bucătărie etc., etc. trece prin marile cuptoare siderurgice, pentru a fi reîntinerit? El descrie astfel un imens ciclu în perpetuă mișcare. La noi în țară, după câte se știe, Hunedoara este acea inimă de foc uriașă, ce întinereste metalul, și-l propulsează neîncetat, din cuptoarele sale incandescente, către întreaga industrie a țării. De aceea orașul a mai fost supranumit, sugestiv, inima de foc a patriei.

Așa se explică de ce ritmul acestor din urmă ani, dinamici și tu-

multuoși, care a caracterizat întreaga țară, a fost resimțit cu acuitate, la Hunedoara mai ales. Fiindcă de aici izvorăște metalul, iar industria noastră, șantierele noastre, crescând anual cu acel 14,8 la sută uimitor, aveau nevoie în primul rând de piinea cea de toate zilele, metalul. Prin urmare comparațiile cu trecutul — astăzi un singur furnal hunedorean, și nu cel mai mare, produce mai multă fontă decât toate furnalele din țară în anul 1938 — nu au nimic senzațional. Mai evidentă este creșterea producției de metal în ultimul deceniu și jumătate printr-o permanentă dublare. În 1955 am produs dublu cât în 1949, în 1959

dublu cât în 1955, și vom produce în 1965 mai mult decât dublu față de 1959!

Aceasta demonstrează câte decenii obișnuite au fost concentrate într-unul singur, cât de intensă a fost viața și munca hunedorenilor. „Hunedoara continuă să-și mențină pulsul tineresc”. Iată o frază pe care o repet cu ocazia fiecărei călătorii ce o întreprind în orașul flăcărilor de pe malul Cernei. De fiecare dată află aici lucruri noi. În ultimii ani, de pildă, au intrat în funcțiune noi agregate, mai mari și mai moderne,

(Continuare în pag. 6)

cum ar fi furnalul de 1.000 metri cubi și noua fabrică de aglomerare, ambele proiectate și construite în țară. Au fost puse în funcțiune noi cuptoare de oțel și noi linii de laminare, caracterizate printr-un înalt nivel tehnic.

Ritmul acesta a fost însoțit de o creștere corespunzătoare în viața orașului și a oamenilor. În noua Hunedoară au apărut blocuri-turn, ce îi dau ținuta arhitectonică pe care cea mai mare cetate producătoare de metal a țării o merită din plin. Schimbări se observă, de la an la an, în viața fiecărui hunedorean. Siderurgiștii, furnaliștii sau oțelarii pe care i-am cunoscut cu zece ani în urmă, s-au maturizat, și-au lărgit cercul de cunoștințe, au deprins să minuiască agregate automatizate, să fabrice oțeluri de diferite mărci — oțeluri speciale — fiind exigenți, din ce în ce mai exigenți, în ceea ce privește calitatea. Băieții mai tineri, de curînd angajați, sînt umblați la școli, citesc cărți, încearcă să scrie versuri și deprind foarte lesne manevrarea unor agregate complicate, cum sînt, de pildă, cele care laminatează sîrmă, de-a lungul cărora oțelul incandescent aleargă nevăzut, ca o materie petrochimică.

Anul trecut, cel de-al XX-lea an de la eliberare, a fost deosebit de rodnic pentru siderurgiștii hunedoreni. Producții peste plan la oțel cu miile de tone, economii pe tot combinatul, de milioane și zeci de milioane de lei. Acestea sînt cele mai convingătoare argumente — prin fapte palpabile — ale maturizării siderurgiștilor hunedoreni, care veghează cu bărbăție și devotament față de partid, lingă focurile fără de moarte din marea cetate a oțelului.

Călătorie nouă

Hunedoara azi: beton, sticlă și oțel.

MOMENTE BUCUREȘTENE

de F. BRUNEA-FOX

Trecuseră aproape trei ani de la izgonirea trupelor hitleriste, populația bucureșteană încă nu isprăvisese cu îndepărtarea uriașelor dărîmături provocate de bombardamentele aeriene.

Ne mai aflam încă în faza de curățire a ruinelor și de aceea numai ideea de a construi un ansamblu de imobile moderne, și încă la periferie, apărea unor țirgoveși de modă veche, deprinși cu „metodele patriarhale” ale chiulurilor și făgăduielilor deșarte practicate de politicienii burghezi (mai erau încă de ăștia), ideea aceasta, spun, li se părea utopică.

Curînd însă mica galerie a lui „Toma necredinciosul” se va convinge că oamenii aceștia noi sînt capabili de toate îndrăznelile creatoare, de toate minunile fanteziei practice.

Retrăind acum freamătul momentelor acelorora, mă gîndesc că ele nu trebuie trecute cu vederea de monograful Bucureștiului actual.

Iată... Îmi răsare în minte tabloul surprinzător din Cîmpul Veseliei, unde m-am dus să contemplan minunea anunțată de gazete. Picasem în plină ofensivă a cazmalelor și hîrlețelor. Excavatoarele, buldozerele, elevatoarele uriașe încă nu erau folosite la „demolări” (atunci se zicea, neaoș, „dărîmări”). Va intra în funcțiune una din ele, macaraua de calibru mai modest, abia în toiul construcțiilor.

Multe ceasuri am stat să privesc duduitoarea vînzoleală.

— Și crezi, domnule reporter, că vor scoate la capăt în termenul sorocit? — mă întrebases, cu scepticism, discipolul sfîntului Toma necredinciosul. Zău dacă mai înțeleg ceva. Curios, tare curios!

— Nu te mai frămînta cu firea.

Te asigur că au s-o scoată la capăt la termenul sorocit. E o formulă nouă de muncă în veselie. Îți dau și dumitale rețeta: o doză de ris tineresc, un pic de dans, o linguriță de muzică. Aceste ingrediente amestecate în paharul nou al conștiinței sociale și morale a oamenilor, face minuni. Încearc-o și dumneata!

★

Interesant e ceea ce s-a petrecut după aceea, când s-a dat drumul șantierului, când, treptat-treptat au început să se înalțe zidurile clădirilor. Un etaj, și încă un etaj, și încă un etaj...

Jur împrejur, vasta întindere devenea un enorm păienjenis de schele, iar locatarii veneau să înregistreze, cu o nerăbdătoare febră, mersul construcțiilor. Nici nu-și credeau ochilor...

Și într-o bună zi, schelele au dispărut, ca pănușile smulse de pe un știulete de porumb tânăr, scoțind la iveală șiragurile boabelor proaspete, sclipitoare: clădirile. Rumoarea șantierului a scăzut aproape la zero, pe ici, pe colo, tinichigii mai făceau acrobații pe acoperișuri, timplarii mai hîțnau o cercevea de fereastră, betonierele obosite dormeau cu gura deschisă, în care se mai vedea o rămășiță de ciment nedigerat, macaraua, în sfîrșit lăsată în pace, moșia într-un picior, la capătul noului cartier.

Băștinașii cartierului se uitau, se uitau lung, minunindu-se. Și pe măsură ce priveau, uitau Cîmpul Veseliei, noroiul, mizeria de ieri a mahalalei... Rideau, glumeau, îi

tachinau cu gentilețe pe cei din Floreasca, din Balta Albă, din Giulești, din Griviței, din Tei, încă în întîrziere... Ifoș de locatari ajunși. Mindrie de campioni ai titlului: „primii ocupanți de blocuri moderne din cartierele mărginașe bucureștene!”

★

— Bună-dimineața, copii! Mă iertați că vă deranjez... Jucați fotbal sau ping-pong? Ce vă hliziți așa? Sînt cam miop... Cred că am dreptul să fiu miop la vîrsta mea. Pe care din voi îl cheamă Pleșea? De ce nu răspundeți?

— De unde să știm? Că sîntem o mulțime de copii...

— Ei și tu, mulți!... Treizeci, patruzeci...

— Mai bine spuneți cinci sute! Măi Traiane, ia dă o fugă pînă la havuz și întrebă-l pe Puiu poate că știe.

— Dar pe tine cum te cheamă?

— Ștefan Tabană. Dar mi se zice Fane. Căpitanul Fane.

— Dragul meu Fane, pînă s-o întoarce Traian, cu sau fără Pleșea, fiindcă te vîd dezghețat de parc-ai fi căpitan de hochei...

— ...de baschet. Puiu e de hochei.

— ...ia să-mi spui mie dacă știi unde se află în cartierul acesta strada Zăbrațului.

— Nu știu.

— Dar strada Orbeți?

— N-am auzit.

— Jarcaleți?

— Ce nume aiuristic! Habar n-am. Poate că tata le știe. Dar acum nu-i acasă... E la fabrică...

ORIZONTURI NOI

de Ștefan CIUBOTĂRAȘU
artist al poporului

A vorbi despre condițiile noastre de viață și de muncă azi, înseamnă a repeta lucruri știute de toată lumea. Aproape că n-am simțit cînd a trecut abc-ul primilor noștri pași, pînă într-atît am intrat în mersul acestei vieți identificîndu-ne cu ritmul ei impetuos. Condițiile vieții noastre s-au schimbat. Nu pierdem niciodată anunții termeni de comparație cu trecutul, pe care noile generații îl cunosc numai din auzite. Cetățeanul de azi simte cu toată certitudinea cum prețioasele acumulări ale muncii comune nereg acele unde trebuie, în folosul oamenilor. Acesta este fondul moral al dragostei noastre față de partidul clasei muncitoare.

În vorbirea noastră curentă apare de multe ori simbolul unei coloane. Brăncuși, ca și alți gînditori care exprimau de fapt geniul și năzuințele po-

porului nostru, metaforau, cu un fel de intuiție aparte, niște adevăruri inexorabile, mersul nostru înainte.

Să privim puțin, cu ochi gînditor, la un fenomen atît de evident azi — cultura.

Noi, oamenii de teatru, am și simțit pulsul spectatorului evoluat. Cultura de înasă ne-a creat un public exigent — în-că o condiție de creștere substanțială a propriei noastre discipline. Și ce cîmp imens de investigație are un actor azi! Mijloacele moderne de difuzare (radio, televiziune, cinematograful) îl împing mereu în aprecierea poporului. Unii din noi am și trecut, o dată cu prestigiul țării, granițele ei. S-a lărgit orizontul omului — s-au apropiat sensibil orizonturile năzuite de oameni. Din înfăptuirile de azi cresc imboldurile spre marile noastre împliniri viitoare.

— Dar de „Cîmpul Veseliei” ai auzit?

— De asta, da. Am fost pe acolo anul trecut cu „Racheta” ca să ne întrecem cu „Submarinul” lui Romică din Păunașul Codrilor. Au teren.

— Dar tu unde te-ai născut că habar n-ai de străzile pe care ți le-am înșirat?

— Unde m-am născut? Aici. Blocul 17, apartamentul 11, etajul doi. Toți cinci sute ne-am născut aici. Avem și școala elementară în curtea noastră. Și medic. Și grădiniță. Și cămin de zi. Ne face și bazin, zicea tovarășul administrator. Uite că vine și Traian cu un minor. L-ai găsit, Traiane? Asta-i Pleșea? Nu l-am văzut niciodată. Din ce echipă ești, tovarășe?

— Din „Libelula” lui Lică.

— „Libelula”? Vax! Preșcolari!

— Lasă-l în pace, nu-l fistici, măi Fane. Drăgușule, ia vin' la bădia să te șteargă pe obraz de po-

vidlă, că nici nu vîd cum arăți la față. Cum te cheamă?

— Mă cheamă Săndel Pleșea.

— Da' pe tătucu cum îl cheamă?

— Gheorghe Pleșea.

— Da' pe tata-mare?

— Pe tata-mare îl cheamă Radu.

— Radu Pleșea?

— Da.

— Tovarășe profesor, îmi dați voie să vă întreb ceva?

— Cu dragă inimă, căpitane Fane, deși nu-s profesor. Sper să-ți pot răspunde. Ceva atomistic?

— Altceva. Cu Săndel asta... De ce ați întrebat atîta de el? Văd că nici dumneavoastră nu l-ați cunoscut pînă acuma?

— E drept ce spui. Nu l-am cunoscut. Sîntem din alte generații... Știi ce înseamnă generație?

— Știu. Echipă... Noi, copiii...

Dumneavoastră, bătrîni...

— Exact. Eu sînt dintr-o genera-

(Continuare în pag. 8)

Cine își mai aminteste că numai cu 10 ani în urmă aici a fost un vast maidan spuzit cu bălării și cu gorgane?

DACĂ ACUM 30 DE ANI...

de Margareta ALINCĂI, profesoară emerită
Școala medie nr. 28 Dr. Petru Groza, București

Dacă acum 30 de ani, cînd eram tînără profesoară, mi s-ar fi solicitat un articol pentru presă, aș fi scris: „Ion nu merge la școală pentru că n-are cu ce se încălța. El nu-l învață nici pe «o», nici pe «i», pentru că tatăl său e om sărac. Ion e la oi; oile sînt ale boierului, le păzește. Ion nu merge nici la primară, nici la liceu, nici la facultate. Și dascălul lui Ion e om necăjit. Are coatele roase și stăpînirea nu-l prețuiește. Școala în care predă e mică, întunecoasă și n-are nici un fel de material didactic.”

Dar eu vorbesc acum de pe pozițiile profesorului de azi și sînt fericită că pot să scriu altfel. E greu ca într-un articol scurt să spun tot ce aș avea de spus despre școala din zilele noastre. Ea a cunoscut o renaștere totală, pe care vechii dascăli cel mult dacă au visat-o.

Lucrez la o școală medie din București. Fie-mi, deci, îngăduit să mă rezum doar la școlile noastre de acest gen. În trecut erau puține; numărul liceelor din România era în 1938-1939 de 211. Învățau în aceste școli 29.000 elevi. Statisticile mai noi ne aduc alte mărturii. Avem astăzi peste 550 de școli medii la care învață mai mult de 252.000 elevi. Nu trebuie uitat un lucru: rețeaua școlii medii a fost lărgită atît la orașe, cît și la sate. Ele sînt înzestrate cu laboratoare, cu material didactic cerut de desfășurarea normală a procesului de învă-

țămînt și de principiile pedagogice moderne.

Este prea bine știut că pentru cei care doresc să studieze fără a ieși din producție, a fost creat învățămîntul de cultură generală seral și fără frecvență. Este și aceasta o expresie a politicii partidului de ridicare a nivelului cultural al maselor muncitoare. Avem astăzi peste 62.000 elevi seraliști și circa 115.000 elevi la cursurile fără frecvență. Școala are azi la bază principiile științifice moderne. Ea creează premise puternice în vederea desăvîrșirii armonioase și multilaterale a personalității omului societății socialiste.

Noi, dascălii, sîntem fericiți că instruiim tineri care mîine vor fi cadre de bază ale patriei socialiste.

Statul democrat-popular prețuiește munca noastră, acordînd celor mai merituoși dintre noi înalte distincții ca cele de „profesor fruntaș” și „profesor emerit”. Cu atît mai mult sporesc sarcinile noastre în procesul de învățămînt.

Instruim tineri, noi promoții de constructori ai socialismului. Îi instruiim în spiritul devotamentului adînc față de popor, față de partidul clasei muncitoare. Unii dintre acești tineri, acum, la 7 martie, vor vota pentru prima oară în viață. Votul lor va fi adeziunea deplină la marea înfăptuire prezentă și un imbold pentru viitoarele noastre realizări.

Călătorie nouă

ție cu bunicul lui Săndel. E un vechi prieten al meu... nu l-am văzut de mulți ani, dar întâlnindu-l o dată în Cișmigiu, mi-a pomenit cu bucurie de un nepoțel care tocmai în luna aceea venise pe lume. De Radu Pleșea mă leagă o prietenie de peste treizeci de ani. E mai în vîrstă decît mine... Cred că a trecut de șaptezeci... E dintre primii locatari ai blocurilor acestora, cele dintîi imobile muncitorești construite în București.

O mai fi fiind în viață? — m-am întrebat pe drum, venind cu pionierii în autobuzul lor. E mai bine să fii pregătit pentru toate veștile, m-am gîndit amintindu-mi de nepoțel. O să mă lămurească el, mi-am zis. Și-mi pare nespuse de bine că acuși am să-i strîng mîna bătrînului meu amic.

— Ești mulțumit cu explicația, căpitane Fane?

— Mulțumit și vă mulțumesc. Numai să nu aveți ghinion.

— Cum adicătelea ghinion?

— Vreau să spun că s-ar putea să mai fie și alți Pleșea pe aici.

— Nu înțeleg.

— Știți cîți locatari sînt în noul nostru cartier?

— Cîți?

— Aproape patru mii...

— Măi, măi! E cît un orașel, cartierul vostru!

— Exact! Eu, Fane, căpitan de baschet, cunosc șase familii Teodorescu, șapte Popescu, patru Ionescu... De ce n-ar fi și cîteva Pleșea?

— Tii, că deștept mai ești, căpitane Fane. La una ca asta nu m-am gîndit. Măi Săndel, tata-mare poartă ochelari?

— Poartă cînd citește Pogonici.

— El e!

— Dar parcă bunicul meu nu și-i pune cînd citește „Informația”?

— Așa-i, Fane, toți bunicii se servesc de ochelari. Nu-s o indicație... Săndel, drăguțule, nu-i așa că tata-mare nu are musteață?

— Ba are o musteață albă. Mă lasă s-o trag cînd mă dă ușa pe genunchi.

— Ei drăcie! Prietenul meu nu putea suferi musteața. Zicea că o găsește în ciorbă, că se incurcă muștele în ea, că-i ascunde zîmbetul și cite alte motive la fel de remeinice. M-ai băgat la îndoială, căpitane Fane. Măi Săndăluțule, dragul meu. Săndăluțule! Uite de unde sare ideea! Tiii, că frumoase săndăluțe ai, măi Săndăluțule? Cine ți le-a cumpărat? Mămica? Tăticu?

— Tata-mare mi le-a făcut.

— Evrika! El e!

— Acum știu despre cine este vorba — intervine Fane.

— Cum se face că abia acum, după atîta apă-n piuă, ți-ai adus aminte? Mă păcălești tu pe mine în clipa asta?

— E adevărat, credeți-mă, n-am știut niciodată că se numește Pleșea. Noi îl știm de moș Radu cizmarul. Toată lumea îl cunoaște așa. Joacă șah cu bunicul. Și cu mine joacă șah, cînd am guturai și stau în casă... De ziua mea mi-a făcut cadou niște papucei, nu lucrează decît pentru copii... Are o grămadă de scule, la dumnealui în odaie... Și un glob pămîntesc... E tare vechi globul. Nu se mai deosebește aproape nimic. Nici cu lupa măcar. Zice că îl are de cînd a fost tînăr. Îl păstrează ca amintire. Săndel v-a

spus adevărat. Moș Radu cizmarul poartă musteață.

— Bine că am descuscat misterul, căpitane Fane. Cu musteața vom vedea noi cum stă problema. E singurul amănunt încă nerezolvat... Poate că a uitat să și-o scoată de la Crăciun... E acasă tata-mare, Săndel?

— Nu-i acasă. A plecat dimineața cu bicicleta.

— Cu bicicleta! La vîrsta lui! Pînă s-o întoarce, haidem dragii mei să cunosc cartierul. La revedere, căpitane Fane! La revedere, „Rachetă”!

★

Știu la ce vă gîndiți, copii... Vă căzniți să proiectați pe ecranul închipuirii voastre imaginea unei prierii inexistente în albumul memoriei voastre. O imagine uitată și pe care ați vrea să vi-o reînviați...

Dar cum să-ți amintești, vizual, ceva cu care ochiul tău nu s-a întîlnit niciodată? Vă uitați în jur și vă ziceți cu nedumerire: Cum? Asta-i locul de care ne vorbește cu atîta dramatism venerabilul nostru tovarăș de drumeție bucureșteană?

Cum? Ograda aceasta întinsă și netedă, asfaltată, corect tăiată în alei largi, garnisite pe bordura trotuarelor cu tei și salcimi destul de maturi (e explicabil de vreme ce au fost sădiți o dată cu construcțiile, în 1948, deci cu cîțiva ani buni înainte de nașterea

Iată ce metamorfoză a suferit fosta piață Chibrit — cunoscută odinioară prin aspectul ei mizer.

vestitului căpitan Fane), a fost cândva un vast maidan spuzit de bălării și de gorgane?

Cum? Clădirile astea moderne, cu acoperișurile zbrănite de puzderia antenelor de radio și de televiziune, pot fi, ca în basmul cu muma pădurii devenită cosinzeană, o metamorfoză vrăjită a maghernițelor, pe streășina cărora creștea, adusă acolo de vint, o tufă de cucută?

Cum? Pe locurile ocupate astăzi de atâtea cartiere noi, de microrăioane strălucitoare cu zeci de magazine (întrezărite din mersul autobuzelor dar din vitrinele cărora nu ni s-a agățat de gene decât doar scuterul și o barcă de cauciuc... Pe locul acela se tupila cândva o dugheniță cu un șirag de covrigi uscați spinzurind pe ușă, o balercă cu gaz lampant zăcind pe prag și câteva caiete dictando în fereastra dinspre ulița Zăbrăuțului, caiete veștejite așteptînd și tot așteptînd școlarul care să le cumpere?

Cum? Copiii ăia călare pe ghizdurile havuzului, de pe care propulsează cu mîna corăbioare de hirtie fabricate de ei, vapoare cumpărate gata de la prăvălie, și în apa căruia își mai și bagă picioarele, ba intră de-a binelea cînd e nevoie să puie pe linie de plutire navele naufragiate... Sau copiii ceilalți din echipa lui Fane, din echipa lui Lică, din echipa lui Puiu, care hăituiesc besmetic, colo, „balonul rotund”, și care în timp ce se joacă mestecă fioros „eugenia”.

sînt din semînția copiilor urgisiți pe vremuri de sărăcie și care tînjeau după o bucăciță de piine neagră, se zbeneguiau pe maidane cu o minge de cîrpă, sau cu o cutie goală de fasole țucără, lepădată acolo de gunoieri? Aveți dreptate, dragii mei. Vă înțeleg nedumerirea. Pot eu pretinde minții voastre să plămuiască un portret care, să vă fac o mărturisire, a început să se estompeze și în mintea acelora care au cunoscut bine „modelul” dispărut? Părinții voștri, eu însumi? Zeci de ani am bătut Bucureștiul în lung și în lat. L-am explorat periferiile și suburbele; am apucat mahalalele încă în fașă; am asistat la ieșirea lor din nebuloasă și la treptata lor dezvoltare urbanistică: m-am maturizat paralel cu fundăturile devenite ulițe, cu ulițele ajunse străzi, cu străzile crescute bulevarde.

Și poftim vrăjitorie!... Lampa lui Aladin l-a transformat peste noapte, de la caldarîm și pînă la terasa de la etajul șaptesprezece al blocului-turm. Pe care terasă copiii din „Grivița roșie”, cei din Brezoianu, cei de pe Splaiul Unirii, își pot „roda” împărătește trotineta! Ba chiar și bicicleta, cînd li-e lene să coboare în strada asfaltată! Și de pe care, dacă se mai și ridică nișel în vîrfurile picioarelor, ei pot arunca o privire în.... prezent și viitor.

(Fragmente dintr-un volum în pregătire)

CAPITALA ÎN CIFRE

■ **VOLUMUL GLOBAL** al producției industriale a Capitalei a fost în 1964 de două ori mai mare decît în 1959.

— Ritmul mediu anual de creștere a producției în primii cinci ani ai șesenalului a fost de 15,1%.

■ **COPII DE VIRSTĂ ȘCOLARĂ** din raza Bucureștiului, cuprinși în învățămîntul general de opt ani, primesc gratuit manuale școlare în valoare de aproximativ 7 milioane lei anual.

■ **ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR** se desfășoară în Capitală în 54 facultăți. Studenți: 57.000. Cadre didactice de înaltă calificare teoretică și practică: 6.000. În anii 1938-1939 Bucureștiul avea numai 13 facultăți în care învățau 18.000 de studenți.

■ **ÎN CAPITALĂ** sînt azi 51 cămine studențești cu 22.946 locuri și 28 de cantine la care iau masa aproape 20.000 studenți.

■ **CALEA GRIVITEI**, bd. 1 Mai, bd. Ilie Pintilie, Șoseaua Ștefan cel Mare, Șoseaua Mihai Bravu, Magistrala Nord-Sud, cartierele Floreasca, Giulești, Drumul Taberilor, Balta Albă, Pajura... Nolle construcții transformă zi de zi bătrînul nostru București!

— 4 miliarde lei au fost alocate, pentru construcțiile de locuințe, din fondurile de investiții între anii 1956-1963.

— Numai în patru ani, 50.000 de apartamente și-au primit noii locatari, iar în 1954 au fost date în folosință aproape 15.000 de apartamente.

■ **ÎN ZECE ANI** s-au pavat mai multe străzi decît se pavaseră în trecut pe parcursul a 60 de ani...

■ **S-A DEZVOLTAT** rețeaua comercială. Numai în 1964 au fost deschise 200 noi unități care contribuie la mai buna aprovizionare a cetățenilor.

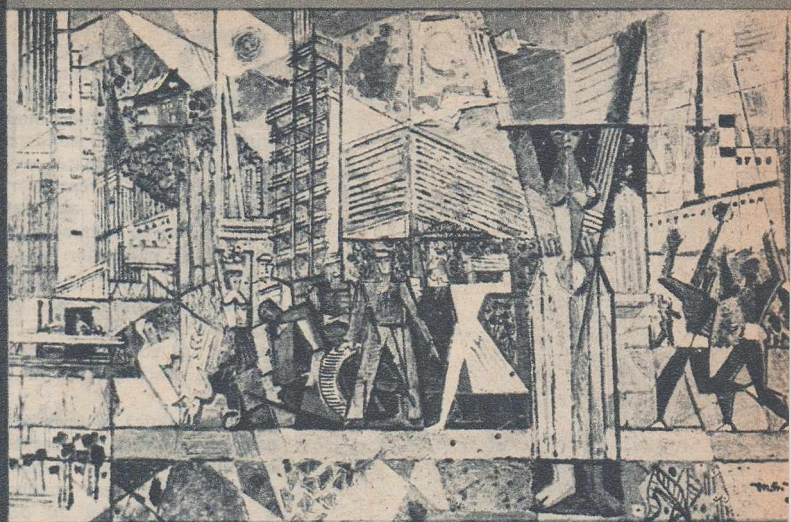
■ **BUCUREȘTENII** participă la activitatea organelor statului, la rezolvarea problemelor construcției economice și social-culturale, la buna gospodărire și înfrumusețare a orașului:

— 3.355 de deputați iau parte activă la conducerea treburilor obștești prin Seful popular al Capitalei, sfaturile populare racionale și cele comunale.

— În București activează astăzi 1.651 de comitete de stradă însumînd peste 14.000 de cetățeni; aproape 2.000 de comitete de clădire care cuprind 11.500 de gospodări.

— Mii de cetățeni activează în comitete de părinți, în comitetele de sprijin de pe lîngă spitale, în cele 1.176 de echipe care exercită controlul obșteșc în magazine ș.a.

■ **PRIN MUNCA CETĂȚENEASCĂ PATRIOTICĂ**, prin valorificarea posibilităților locale din raioane, s-au realizat — în 1964 — lucrări gospodărești de peste 63.000.000 lei (echivalentul a circa 1.400 de apartamente de cîte două camere).

M. H. MAXY:

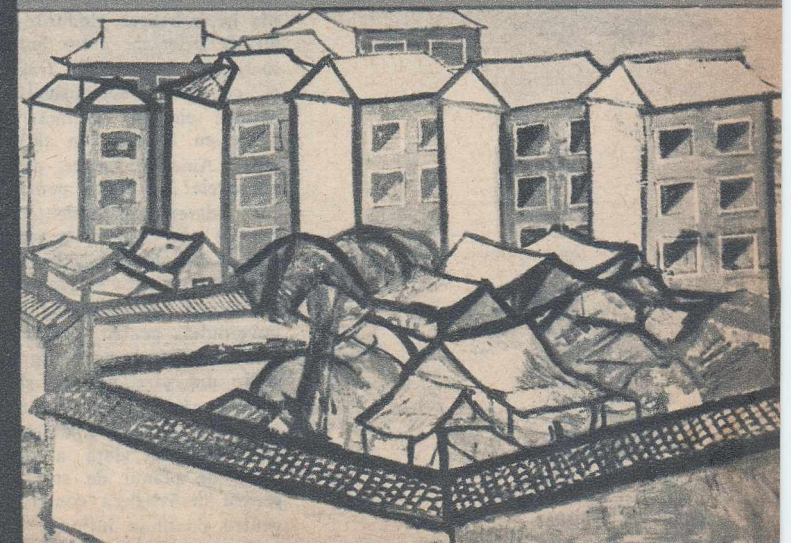
În acești 20 de ani.

Boris CARAGEA: Pescar.

Eugen POPA:

Case vechi și noi.

De Ziua Femeii

de Cornelia DINESCU
secretară a Consiliului Național
al Femeilor

De peste o jumătate de veac ziua de 8 martie a devenit o sărbătoare scumpă oamenilor muncii din lumea întreagă, simbolul solidarității și luptei femeilor de pe toate continentele pentru dobândirea drepturilor politice, cetățenești, sociale ale femeilor, pentru pace în lumea întreagă, pentru fericirea copiilor și căminelor lor.

Sărbătorim anul acesta ziua de 8 martie în condițiile în care cu o zi înainte, cetățenii țării noastre — bărbați și femei — își vor alege deputații în Marea Adunare Națională și în sfaturile populare.

Baza trainică a entuziasmului cu care oamenii muncii se pregătesc de alegeri o constituie marile realizări obținute de poporul nostru sub conducerea încercată a partidului în cei 20 de ani de viață liberă. România socialistă a devenit o țară cu o industrie puternică și o agricultură în plină dezvoltare, o țară care înaintază cu pași repezi spre bunăstare și progres.

Un rol important în tot ceea ce s-a înfăptuit și se înfăptuiește zi de zi la noi, îl au și femeile.

Minunatele posibilități de muncă și cultură create femeilor din țara noastră în anii puterii populare, le-au deschis larg porțile valorificării capacității lor creatoare. Milioane de femei de la orașe și sate muncesc cu multă hărnicie și entuziasm, alături de toți oamenii muncii, pentru continua înflorire a patriei noastre socialiste. Sute de mii de muncitoare, tehniciene și ingineri din întreprinderi aduc o contribuție importantă la îndeplinirea planurilor de producție. Cu simțul pentru frumos ce le caracterizează ele creează un bogat sortiment de produse a căror calitate este mereu mai ridicată.

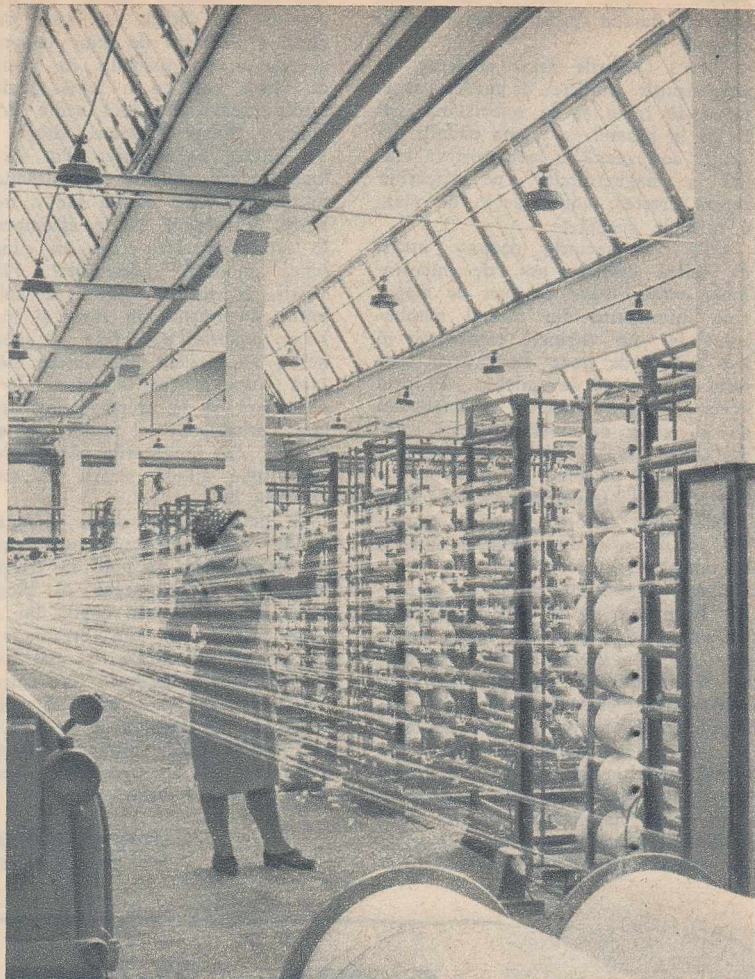
Tot mai multe țărance cooperatoare muncesc cu dragoste și elan pentru sporirea producției agricole vegetale și animale, pentru continua creștere a avuției obștești, pentru ridicarea tuturor cooperativelor agricole de producție la nivelul celor fruntașe.

Deosebit de însemnat este aportul pe care îl aduc femeile pe tărîmul învățămîntului și culturii. Miile de intelectuale din patria noastră se afirmă ca talenți creatori, ca intelectuali de valoare și își dăruiesc cunoștințele pentru înflorirea științei, literaturii și artei românești, pentru ocrotirea sănătății populației, pentru educarea multilaterală a tinerei generații, pentru răspîndirea culturii în masele largi ale poporului.

Cu hărnicia și priceperea lor, femeile aduc o contribuție prețioasă la înfrumusețarea orașelor și satelor patriei, se îngrijesc de păstrarea fondului de locuințe, avere a poporului. Ele participă cu entuziasm la ridicarea construcțiilor culturale, la buna gospodărire a orașelor și satelor.

Cetățene cu drepturi depline ale patriei lor socialiste, femeile din România își îndreaptă gândurile și sentimentele lor de prietenie către femeile din țările socialiste de care le leagă țelul comun al construirii socialismului și comunismului; ele își exprimă deplina solidaritate cu femeile din țările Asiei, Africii și Americii Latine, care împreună cu popoarele lor luptă pentru cîștigarea și consolidarea independenței naționale, cu femeile din lumea întreagă care luptă pentru a dobîndi un loc demn în societate, pentru pace și progres social.

Profund recunoscătoare partidului și guvernului, pentru condițiile de muncă care le-au fost create în acești ani, femeile din țara noastră sînt hotărîte să muncească cu elan sporit, cu abnegație în toate sectoarele de activitate pentru traducerea în viață a obiectivelor stabilite de planul de stat pe anul 1965, pentru desăvîrșirea construcției socialiste, pentru continua înflorire a patriei noastre scumpe Republica Populară Română.

Miile de kilometri de fire, pe a căror harpă degetele muncitoarei A. Cojocaru de la țesătoria „Teleorman” din Roșiori de Vede se plimbă cu dezinvoltură, devin țesături de cea mai bună calitate.

Învățătoarea Rodica Dvorski, de la Școala generală de 8 ani nr. 103 din Capitală, se străduiește să fie întotdeauna la înălțimea înaltei răspunderi ce-i revine: aceea de îndrumător al celor mici prin minunata lume a cărților.

20 DE ANI DE LA INSTAURAREA PUTERII DEMOCRAT-POPULARE

Acum 20 de ani masele populare organizate și conduse de Partidul Comunist Român au adus la putere, la 6 martie 1945, primul guvern în care clasa muncitoare avea rolul precumpănitor, guvernul prezidat de patriotul înflăcărat și eminentul om de stat dr. Petru Groza.

Descătușind avântul revoluționar al maselor populare, insurecția armată antifascistă din august 1944 a dat un impuls puternic luptei poporului pentru desăvârșirea transformărilor burghezo-democratice și instaurarea puterii muncitorești-tărănești, în vederea trecerii la îndeplinirea sarcinilor revoluției socialiste.

În fața forțelor sociale uriașe trezite la creația istorică conștientă, stăteau sarcinile ducerii cu maximum de efort a războiului antihitlerist, zdrobirea forțelor reacțiunii care în-

ților naționale, partidele și grupările reunite în Frontul Național Democrat, formațiunile de luptă patriotice schimbau raportul forțelor politice în favoarea poporului muncitor. Reacțiunea nu mai era în stare să stăvilească avântul maselor care se întetea tot mai mult.

Mii de oameni și-au manifestat în cadrul demonstrațiilor de stradă voința de a traduce în viață lozincile partidului comunist de înlăturare a majorității reacționare din guvernele ce s-au succedat în perioada 23 August 1944 - februarie 1945 și de instaurare a puterii populare. În țară s-a declanșat un avânt revoluționar nemaicunoscut în istoria României. La începutul lunii octombrie 1944, numărul manifestațiilor în Capitală era de peste 100.000, la începutul anului 1945 acesta ajunsese numai în București, în ziua de

**800.000 cetățeni au salutat eri
cu entuziasm formarea guvernului Petru Groza**

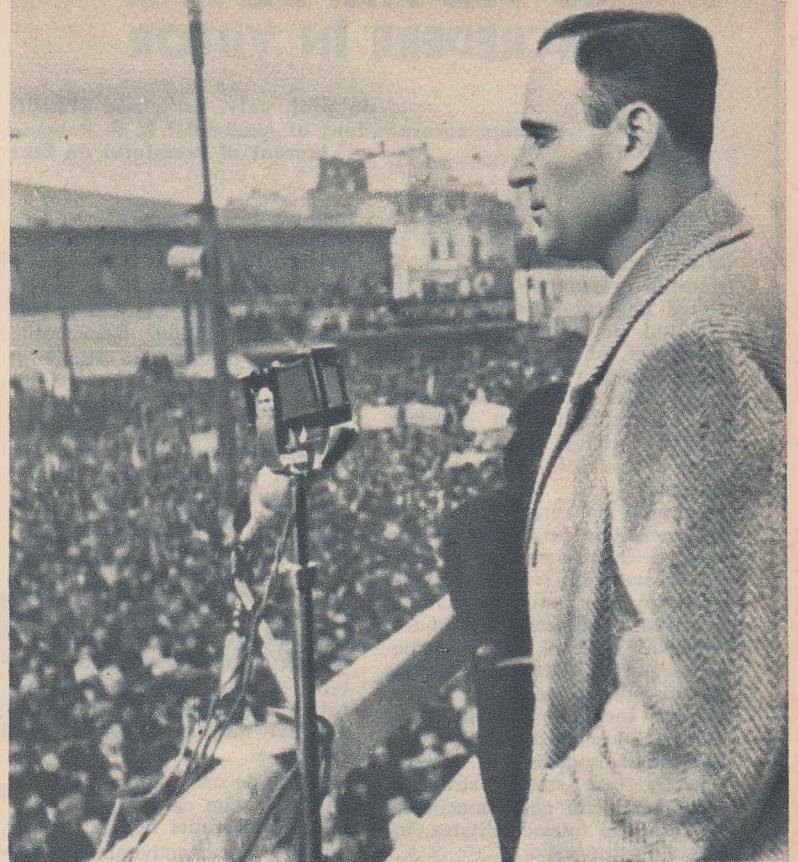
Unul din titlurile ziarului Șcânteala din 8 martie 1945.

cercău să pună stavilă mersului revoluționar al maselor ce creștea ca un torent zi de zi, săptămână de săptămână, lună de lună.

Într-o perioadă relativ scurtă, partidul comunist a reușit să atragă sub conducerea sa imensa majoritate a poporului de partea cauzei revoluției. Clasa muncitoare organizată în sindicate unice, masele țărănești, intelectualii, păturile mijlocii de la orașe, masele de femei și tineret, oamenii muncii aparținând minorită-

30 ianuarie, la peste 300.000 de oameni; la Ploiești și Constanța, în zilele de 3 și 4 februarie, câte 30.000 de oameni; la Tîrgoviște 10.000; la Brăila 8.000; la Craiova 6.000; la Cîmpina 5.000.

La 24 februarie 1945 un uriaș val de demonstrații a avut loc în întreaga țară. Ele au cuprins peste 600.000 de muncitori, țărani, intelectuali, funcționari, militari la București, peste 60.000 la Ploiești, circa 30.000 la Timișoara, peste 20.000 la Craiova și alte zeci de

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej saluând manifestația din 6 Martie 1945.

mii în numeroase alte localități. Manifestanții au cerut răsturnarea guvernului Rădescu și instaurarea unui guvern democrat.

La chemarea partidului comunist și a celorlalte partide și grupări politice din F.N.D., oamenii muncii luau cu asalt prefecturile, preturile și primăriile, instalând în fruntea lor reprezentanții poporului; la sate, cu sprijinul muncitorilor, țărani au trecut la ocuparea pământurilor moșierești.

Soarta bătăliei pentru putere a fost hotărâtă de masele populare de la orașe și sate, care au înfrînt încercările reacțiunii de a menține prin forță vechile rînduiri burghezo-moșierești.

La 6 martie 1945 aproape 800.000 de cetățeni din București și împrejurimi au impus instaurarea guvernului democratic de sub conducerea dr. Petru Groza.

În presa vremii puternica mani-

faștie din 6 martie 1945 este consemnată sub titluri ca: „Marile întruniri populare de ieri”, „Cetățenii Capitalei au cerut instalarea guvernului Petru Groza”, „Marea întrunire cetățenească din Piața Națiunii”. Într-unul din ziare se subliniază că „...mulțimea strigă aproape continuu lozinci, remarcîndu-se îndeosebi aceea prin care se cere un guvern prezidat de dr. Petru Groza”.

Instaurarea puterii democrat-populare la 6 martie 1945 a constituit un pas important pe drumul unor profunde transformări revoluționare în viața economică și social-politică a României. De-a lungul celor 20 de ani, care s-au scurs de la acel istoric eveniment, poporul nostru a obținut succese mărețe pe drumul construirii unei vieți noi. Realizările de azi cheamă hotărît la noi succese viitoare.

Colonel D. TUȚU

Un aspect de la marele miting al populației Capitalei de la 6 Martie 1945, în cadrul căruia a luat cuvîntul tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

CU CEA MAI DEPLINĂ ÎNCREDERE ÎN VIITOR

de prof. univ. dr. Irlmie STAICU
membru corespondent al Academiei R. P. Române
laureat al Premiului de Stat

Întreaga țară întâmpină cu entuziasm alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și în sfaturile populare. Ca om de știință împărtășesc din plin simțămîntul de mîndrie pe deplin justificată cu care poporul nostru se prezintă la 7 martie în fața urnelor de vot. Mîndrie pentru tot ce a înfăptuit și înfăptuiește puterea populară prin munca neobosită a noastră, a tuturor.

Bilanțul pe care îl facem astăzi constituie pentru noi toți un izvor de adîncă satisfacție. Economia națională se dezvoltă pe un drum mereu ascendent, știința și cultura înfloresc. Profundele prefaceri pe care anii construcției socialiste le-au adus în viața patriei noastre ne dau cea mai deplină încredere în viitor, iar viitorul înseamnă desăvîrșirea construcției socialiste — mărșul obiectiv care unește strîns în jurul partidului clasa muncitoare, țărănimea și intelectualitatea, întregul nostru popor.

Ca om de știință făcînd parte dintr-o generație mai veche, dez-

voltarea fără precedent pe care a luat-o creația științifică în țara noastră îmi oferă o deosebită bucurie. După cum se relevă și în Manifestul Consiliului Național al Frontului Democrației Populare, oamenii de știință și artă, bucurîndu-se de condiții optime de creație, desfășoară o activitate bogată și rodnică, își fructifică talentul în lucrări valoroase. Lucrătorii pe tărîmul cercetării științifice abordează, la un nivel tot mai înalt, probleme pe care le ridică dezvoltarea continuă a industriei și agriculturii noastre socialiste, apărarea sănătății și îmbogățirea culturii poporului nostru. Rezultatele valoroase obținute pînă acum, creșterea continuă a prestigiului cercetării românești pe plan internațional însuflețesc pe oamenii de știință.

Votul pe care noi, oamenii de știință, îl dăm candidaților Frontului Democrației Populare va fi întărit printr-o activitate tot mai susținută, închinată în întregime fericii și bunăstării poporului.

MARTOR LA FRUMUSEȚEA ȘI BOGĂȚIA ȚĂRII

de Ștefan Lungu, Erou al Muncii Socialiste
mecanic de locomotivă pensionar

Am colindat țara 35 de ani. Cunosc drumurile ei de fier ca-n palmă. Am văzut multe. Numai că în vremea tinereții mele mi-a fost dat să văd, de la un capăt la altul al țării, multe lucruri care m-au intristat: gări nenorocite, orașe cu muncitori de pe care curgeau zdrențele, sate bolnave de pelagră, uitate de guverne și de Dumnezeu.

Pe-atunci eram tînăr.

Dar am văzut și o altă țară. Meseria mea mi-a dat prilej să fiu martor la nașterea orașelor noi, a multor uzine moderne. Satele umile, în care femeile tremurau de frica jandarmului și copiii visau un codru de pîine, nu mai există. Nouă e viața satelor noastre.

Am văzut totul și m-am bucurat de toate. Și, poate, de ce n-aș spune-o, pe mine, ca ceferist, m-au bucurat cel mai mult lucrurile frumoase, moderne, care s-au făcut la căile noastre ferate. Eu am colindat țara pe o locomotivă cu aburi; eram năclăit de ulei, bătut de vinturi și parfumat cu... fum; mulți din tovarășii mei mai tineri străbat azi țara cu locomotive diesel care au performanțe nu numai la frumusețe și confort, ci și la puterea de tracțiune. Nu mai vorbesc de avantajul economic al acestor locomotive.

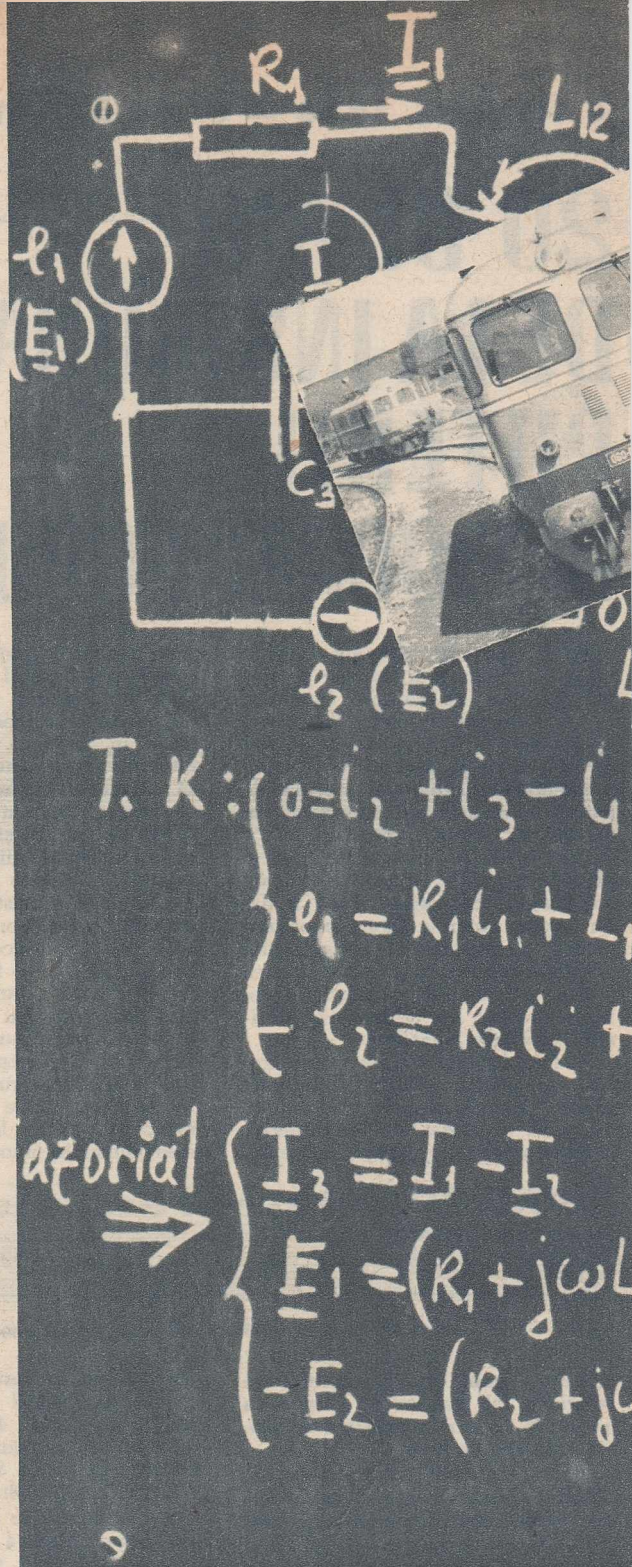
Dar nu mă lasă inima, să nu amintesc un lucru esențial: a fi azi muncitor e o mîndrie. Condițiile de muncă din zilele noastre sînt altele. Tot mai bune. Și bă-

trînețea nu o aștepti îngrijorat. Are grijă statul să-ți asigure pensie.

Dacă aș fi tînăr și ar trebui să-mi aleg o meserie, mecanic de locomotivă m-aș vrea.

Acum facem alegeri. Pentru marele sfat al țării și pentru sfaturile populare. E prilej nimerit, deci, să vorbim despre succesele noastre. Și cum e obiceiul la toate sărbătorile noastre mari, ne întîlnim cu toții: alegători și candidați; și vorbim despre ceea ce am făcut bine, despre ceea ce n-am făcut bine, despre ceea ce trebuie făcut. În vremea cînd eram eu tînăr, venea candidatul și promitea alegătorilor cîte-n lună și-n stele. Și nu făcea nimic. Treaba asta se chema politicianism, demagogie electorală burgheză. Și noi facem propagandă și lucrul acesta îmi place să-l spun în gura mare. Dar propaganda noastră este legată în modul cel mai concret de interesele noastre personale și obștești, de interesele prezente și viitoare ale patriei socialiste. Pentru aceste interese voi vota eu la 7 martie.

Acum nu mai colind țara pe locomotivă. Sînt pensionar. Dar mă prind tinerește în activitatea obștească din cartier. Altfel nu pot trăi. Odihna totală mă plictisește de moarte. Mă obosește. M-am hotărît ca atîta vreme cît voi trăi să nu fiu obosit niciodată. Că zicea Arghezi: „Bătrîneții îi stă bine cu un pic de tinerețe”. Pot eu să nu fiu de acord cu maestrul? Nu.

Probleme atît de deosebite cît sporirea eficienței economice a transporturilor, cercetarea teoretică în lingvistică și... hrînirea rațională dar cu cît mai puțin cheltuieli a unei mari cirezi a totuși un numitor comun: matematica. Căci în zilele noastre...

$$e_1 = 10\sqrt{2} \sin \omega t$$

$$e_2 = 5\sqrt{2} \cos(\omega t - \dots)$$

R₂

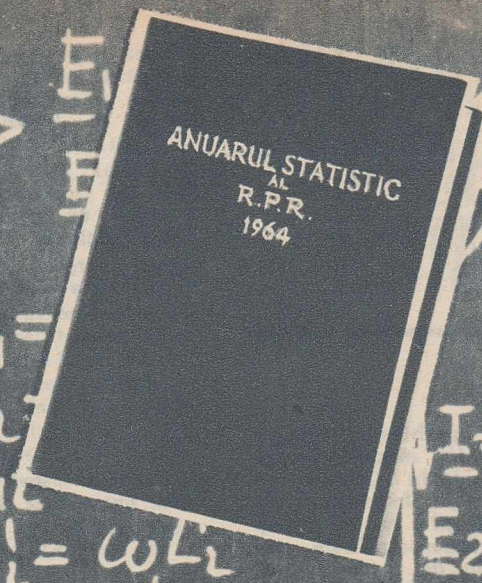
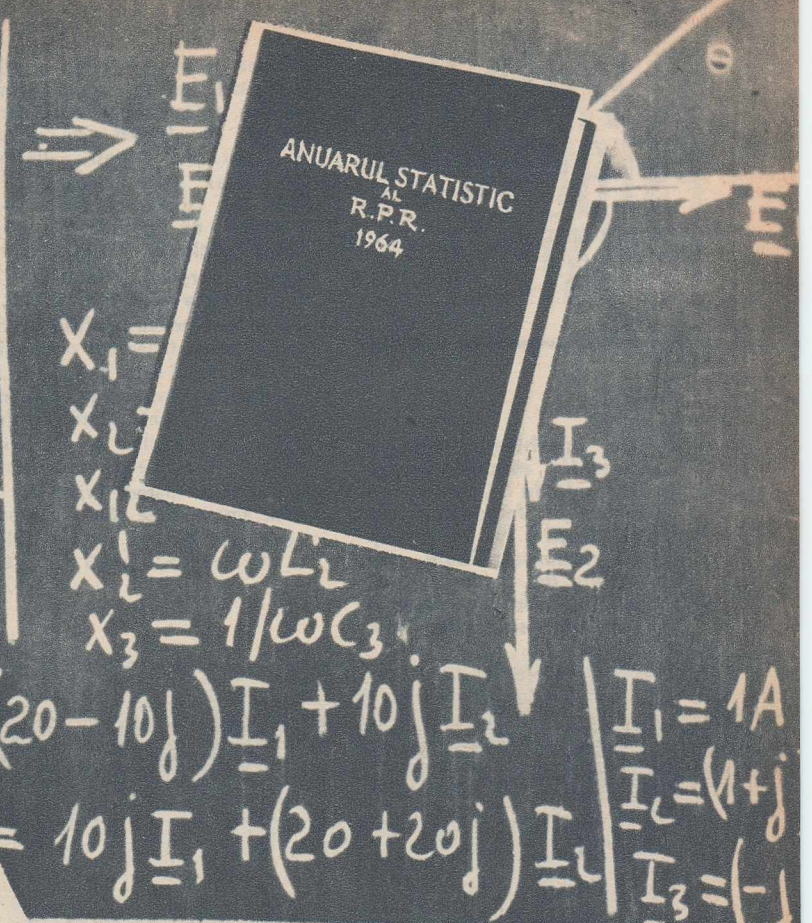
$$R_1 = 20 \Omega \quad R_2 = 20 \Omega$$

$$\omega L_1 = 10 \Omega \quad \frac{1}{\omega C_3} = 20 \Omega$$

$$\omega L_2 = 20 \Omega$$

$$\omega L_{12} = 10 \Omega$$

$$\omega L'_2 = 20 \Omega$$

$$X_1 = \dots$$

$$X_2 = \dots$$

$$X_{12} = \dots$$

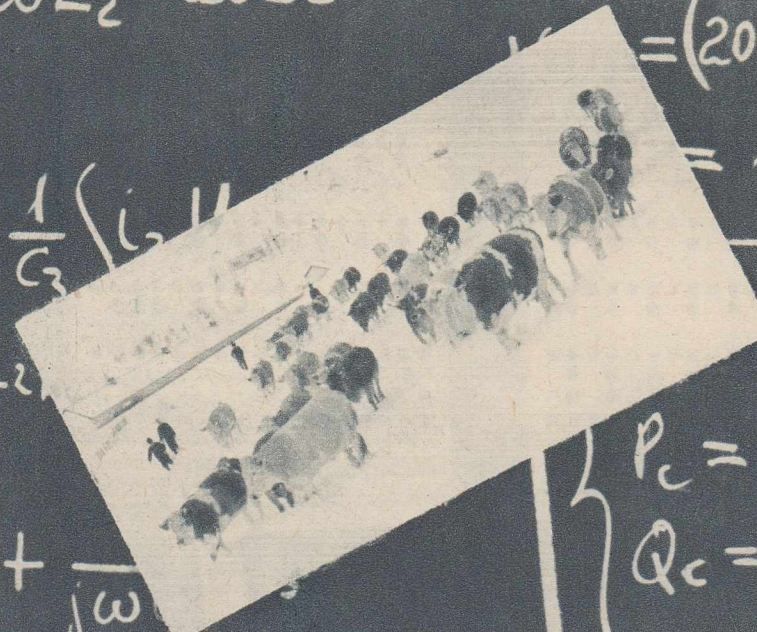
$$X'_2 = \omega L'_2$$

$$X_3 = 1/\omega C_3$$

$$= (20 - 10j) \underline{I}_1 + 10j \underline{I}_2$$

$$= 10j \underline{I}_1 + (20 + 20j) \underline{I}_2$$

$$\left. \begin{aligned} \underline{I}_1 &= 1A \\ \underline{I}_2 &= (1+j) \\ \underline{I}_3 &= (-j) \end{aligned} \right\}$$

$$R_2 \frac{di_2}{dt} + \frac{1}{C_3} \int i_2 dt$$

$$L_2 \frac{di_2}{dt} - L_{12} \frac{di_1}{dt}$$

$$\omega L_{12} \underline{I}_2 + \frac{1}{j\omega}$$

$$\omega L'_2 \underline{I}_2 - j\omega L_{12} \underline{I}_1 - \frac{1}{j\omega C_3} \underline{I}_3$$

$$\underline{E}_1 \underline{I}_1^* + \underline{E}_2 \underline{I}_2 = (60 + j50)$$

$$P_c = R_1 \underline{I}_1^2 + R_2 \underline{I}_2^2 = 60 \text{ W}$$

$$Q_c = X_1 \underline{I}_1^2 + X_2 \underline{I}_2^2 + X'_2 \underline{I}_2^2 - X_3 \underline{I}_3^2 - 2X_{12} \underline{I}_1 \underline{I}_2 \cos \widehat{\underline{I}_1 \underline{I}_2} = 50 \text{ var}$$

ÎN VIAȚA DV. PĂTRUND ECUATIILE

De vorbă cu acad. prof. Grigore C. MOISIL despre noul Centru de calcul al Universității din București și dezvoltarea cercetărilor în țara noastră privind aplicațiile matematicii în economie.

În dezvoltarea impetuoasă a forțelor de producție ale României socialiste — dezvoltare subliniată și de Manifestul Consiliului Național al Frontului Democrației Populare — un rol primordial îl are tehnica nouă, aplicarea în producție a celor mai recente cuceriri ale științei. Or, o trăsătură caracteristică a activității științifice din țara noastră este strînsa împletire a creației savanților — la masa de lucru și în laborator — cu munca celor ce lucrează în uzine, pe ogoare, pe șantiere. Aici matematica este chemată să dea o contribuție dintre cele mai importante. Dar... să lăsăm cuvîntul interlocutorului nostru, acad. Grigore C. Moisil.

„MAȘINILE DE CALCUL AU REALIZAT UN VECHI DEZIDERAT: SIMBIOZA ÎNTRE MATEMATICĂ ȘI PRODUCȚIE”

Un cadru deosebit de adecvat, intim, purtînd tenta personală a savantului. Sintem în cabinetul său: o

Dan LĂZĂRESCU
(Continuare în pag. 14)

IN VIATA DV. PATRUND ECUATIILE

Ce probleme rezolvă această mașină electronică de la Centrul de calcul al Universității din București? Nu vă grăbiți cu răspunsul. Poate este vorba de o „comandă” a Institutului de cercetări forestiere sau a Institutu-

enormă masă de lucru, o bibliotecă ale cărei rafturi aproape înconjură camera și care adăpostesc cărți, fascicule cu lucrări de matematică — mii de titluri, dintre care o bună parte poartă semnătura lui Grigore C. Moisil. Printre volumele de specialitate, unele trădează afinitățile extramatematice ale gazdei: Arghezi, Whitman... Într-un loc — câteva volume de istorie, probabil o pasiune cu tradiție în familie: tatăl matematicianului a fost istoricul și numismatul acad. Constantin Moisil.

Discuția pornește de la câteva probleme în aparență destul de depărtate de lumea ecuațiilor și a logicii matematice: Cum trebuie planificat transportul unor materii prime de la locul unde sînt produse pînă acolo unde sînt prelucrate, în așa fel încît cheltuiala să fie cît mai mică? Dacă dorim

Aceste mașini au făcut realizabil, între altele, un deziderat mai vechi al oamenilor de știință și al tehnicienilor: ele creează o simbioză între matematică și producție, între matematică și economie în general.

„COEFICIENTUL DE SIGURANȚĂ SCADE — SIGURANȚA RĂMINE ACEEAȘI”

— Astăzi asistăm chiar la o adevărată „matematizare” a diferitelor ramuri industriale...

— Și nu numai industriale. Lucrul acesta este cît se poate de firesc. Întotdeauna matematica a stat la baza înțelegerii fenomenelor fizice, furnizînd astfel tehnicii posibilitatea de a calcula proiectele ce vor fi realizate de ingineri. Această funcție a matematicii este acum mult sporită datorită mașinilor electronice de calcul. Să dau un singur exemplu, edificator:

siguranța în sine rămînd aceeași!

După părerea mea, mașinilor electronice de calcul le datorăm apariția unor științe noi, ajunse, firește, la trepte diferite de dezvoltare. Economia matematică este una din ele.

— Și celelalte?

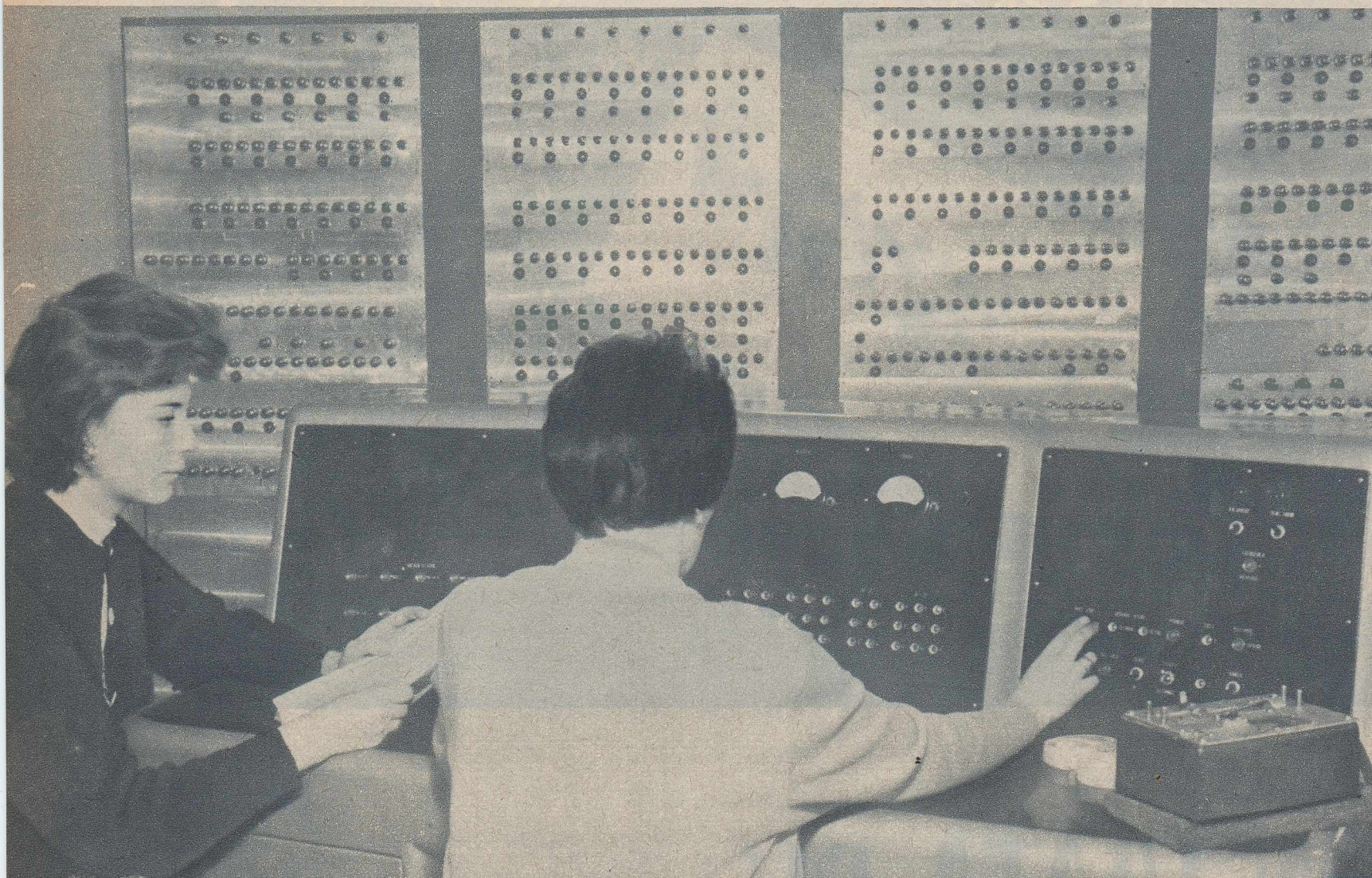
— Lingvistica matematică, biologia matematică...

— Ce probleme abordează această disciplină modernă care este „economia matematică”?

— Probleme economice dintre cele mai concrete, care se întîlnesc foarte des în tehnică, în planificare, în activitatea diferitelor instituții economice.

„MAȘINILE ELECTRONICE NU MERG SINGURE...”

— Și totuși mașinile de calcul costă încă foarte mult...

... de lingvistică, a Comitetului geologic sau a unui institut de cercetări medicale.

să grăbim dezvoltarea unei industrii prin procurarea de mașini noi și prin modernizarea celor existente, cum trebuie procedat pentru a face investiții cît mai mici? Cum să fie hrănită cireada unei mari unități agricole socialiste astfel încît animalele să primească o alimentație cît mai substanțială la un cost cît mai redus?

— Aceste probleme, ca și multe altele de acest gen, sînt, pare-se, tovarășe profesor, tot atît de vechi — sau tot atît de noi — ca și respectivele ramuri economice...

— Firește. Și totdeauna s-au căutat soluții, s-au găsit răspunsuri, dar astăzi mașinile electronice de calcul ne oferă rezolvări infinite mai economice.

mai înainte, calcularea construcției unui pod, astfel încît acesta să fie cît mai ieftin și în același timp cît mai solid, ar fi solicitat colective întregi de specialiști care ar fi trebuit să calculeze ani întregi. Se înțelege că acest lucru ridica simțitor costul construcției. De aceea se recurgea la soluții — pe atunci — mai convenabile: se foloseau formule simplificate, adăugîndu-se apoi coeficientul de siguranță, care, bineînțeles, sporea mult consumul de material. Astăzi, calcule ca acelea despre care am vorbit mai înainte sînt executate de mașinile electronice în câteva zile sau chiar în câteva ore, iar ceea ce altădată se adăuga drept „coeficient de siguranță” astăzi scade foarte mult,

— E adevărat, dar beneficiile aduse sînt atît de mari încît prețul lor nu mai constituie o dificultate economică. Și acest lucru rămîne valabil chiar dacă, pe lângă procurarea sau construirea instalațiilor, mai trebuie pregătite și cadre de specialiști care să le conducă. Căci mașinile electronice de calcul, ca orice mașini, nu merg singure. Ele trebuie conduse, programate de către colective de oameni foarte pricepuți, care să privească problemele sub aspecte foarte variate. Un astfel de colectiv este compus adesea din matematicieni, fizicieni, economiști, chimiști, tehnicieni, psihologi, sociologi.

— Vorbeați de producție, tovarășe

profesor, și v-ați referit la psihologi, sociologi...

— Sigur că da. O industrie modernă constructoare de mașini, de pildă, trebuie să țină seama de diferitele aspecte ale raportului om-mașină. Productivitatea pe care o va da noul agregat depinde, într-o anumită măsură, și de asemenea lucruri „mici” ca amplasarea panoului de comandă, distanța dintre butoane, culoarea lor etc. Sînt probleme de care astăzi se ocupă și psihologii. Asemenea colective ca cele amintite mai înainte trebuie să lucreze și să rezolve împreună probleme variate, reducându-le la o formă matematică. Aceasta la rîndul ei, este studiată de matematicieni și pregătită pentru a fi supusă mașinii de calcul.

— Care este, în țara noastră, stadiul acestor preocupări ?

— Academia R.P. Române — mai ales prin institutele sale de matematică din București și Iași, prin Institutul de calcul din Cluj și prin Comisia de automatizare — ca și Facultatea de matematică din București, au dus în ultimii ani o muncă asiduă — în special printre matematicieni și studenții în matematică — pentru a-i conduce pe calea acestor preocupări. În același timp, la Institutul de fizică atomică din București, la Institutul politehnic din Timișoara și la Institutul de calcul din Cluj s-au construit cîteva mașini electronice cîfrice. Alte institute de cercetări — de exemplu cel de energetică din București — au construit mașini de tipul zis analogic. În 1962 a fost înființat Centrul de calcul al Universității din București...

— ...care, deși tînr, este cunoscut ca un promotor al noilor idei în acest domeniu. În ce direcție se îndreaptă activitatea centrului ?

— Unul din scopurile pe care și le-a propus noul Centru de calcul este tocmai instruirea celor cîteva sute — mai tîrziu mii — de matematicieni, care vor lucra la mașinile noastre de calcul. De asemenea, de a instrui fizicieni, ingineri, economiști și alți specialiști în vederea utilizării acestor mașini. Totodată, centrul se preocupă de pregătirea și a altor categorii de specialiști în vederea folosirii mașinilor de calcul în tot felul de cercetări, de pildă în lingvistică și biologie. În același timp, aici se efectuează lucrări practice pentru diverse întreprinderi și instituții.

Trebuie să arătăm — ne-a spus în încheiere acad. Gr. C. Moisil — că întrebuintarea mașinilor electronice de calcul se sprijină și pe activitatea importantului colectiv de specialiști în statistică matematică și calculul probabilităților de la București, în frunte cu rectorul Universității, academicianul Gh. Mihoc.

UCENICIE...

Discuția începută în cabinetul academicianului Gr. C. Moisil a continuat — ca să spunem așa — „pe viu” la Centrul de calcul al Universității din București.

De cum intri în clădirea centrului, te întîmpină zumzetul de bondar al mașinii de calcul cîfrice CIFA-3. Luminițe se aprind, pîlpîie și se sting într-un ritm amețitor ce urmărește secvențele „gîndirii” matematice a acestui creier electronic. La etaj, aceeași activitate febrilă la mașinile analogice de calcul.

De obicei, dimineața, sălile centrului sînt pline de tineret : studenții Facultății de matematică. Ei au aici seminarii, se specializează în tehnica mașinilor de calcul, urmează cursuri de teoria programării și teoria algebrică a mecanismelor automate. Mulți

dintre ei vor dirija miine „creierii electronici” în institutele de proiectări, uzine, institutele de cercetări. Unii dintre studenți au elaborat chiar lucrări de diplomă pe teme din domeniul programării automate.

Spre seară, sălile de seminar ale centrului sînt din nou pline. De data aceasta cu oameni mai vîrstnici. Și nu numai matematicieni, ci specialiști în diferite domenii — de la economiști, ingineri și agronomi, la biologi și medici. Așa cum făceau cu ani în urmă, pe timpul studenției, ei se împart pe grupe și, retrăgîndu-se în seminarii de lucru pe specialități, discută și notează pînă tîrziu... Căci astăzi discipline din ce în ce mai numeroase își descoperă contingențe (uneori neabătute) cu matematica !

**PRINTRE BENEFICIARI :
SFATUL POPULAR AL CAPITALEI,
INSTITUTUL CANTACUZINO,
BANCA DE STAT ...**

Drumul spre Centrul de calcul îl cunosc nu numai cei ce vin aici să învețe, ci și cei care au de rezolvat probleme curente ce se ivesc în munca de zi cu zi a institutelor de proiectări sau de cercetări, a instituțiilor economice, a uzinelor. Și aceștia sînt tot mai numeroși.

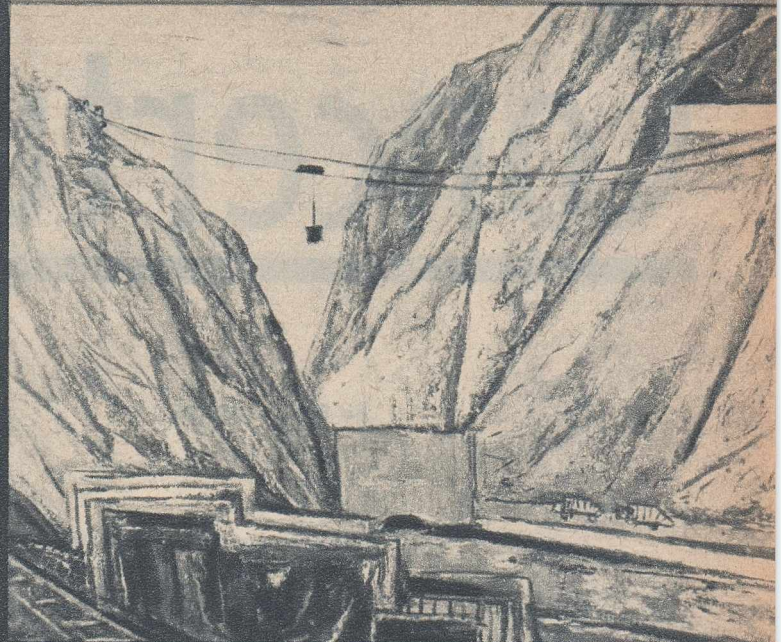
De pildă, nu demult, Direcția generală a căilor ferate a avut nevoie de calcularea unui plan optim de formare a trenurilor de marfă. CIFA-3 a intrat în acțiune (bineînțeles pe baza programării efectuate la Centrul de calcul) și soluția oferită a fost imediat aplicată la un mare nod feroviar. Rezultatele nu s-au lăsat așteptate, ele soldîndu-se cu importante economii.

Printre beneficiarii Centrului de calcul se numără și alte întreprinderi, șantiere, instituții dintre cele mai ferlurite. Astfel, Sfatul popular al Capitalei a solicitat calcularea normelor de deviz la construcții, iar Comitetul geologic — calculele necesare unor formule cu ajutorul cărora se fac studii pe teren. Calculele pentru întocmirea planului general de trafic al Capitalei au fost realizate tot la acest centru, la cererea Institutului Proiect-București, iar Institutului de studii și proiectări energetice — unul din cei mai activi solicitanți, de altfel — i s-au rezolvat probleme ce intervin în cercetările privind termocentrale, turbine cu gaze, rețele electrice, regimuri staționare, circulația de puteri în rețelele de 110 și 220 kW din București și multe altele. Pentru Banca de Stat s-a făcut un studiu asupra variației creditelor ; pentru Fabrica de semiconductori de la Băneasa s-a calculat comportarea transistoarelor în anumite condiții speciale ; pentru Institutul de cercetări forestiere s-au întocmit o serie de tabele dendrometrice (adică de măsurare a copacilor) necesare introducerii tehnicii noi în industria forestieră. Numeroase studii pe mașini electronice s-au efectuat pentru diversele întreprinderi de construcții, pentru Institutul de cercetări petroliere din Cîmpina și chiar pentru institutul de seruri și vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino” etc.

Paralel, se întreprind și o serie de cercetări fundamentale. Parte dintre ele, cum sînt cele privind programarea automată a calculatoarelor au fost abordate aici pentru întia oară în țara noastră.

Dar, revenind la latuna practică, însăși simpla enumerare a beneficiarilor actuali ai activității Centrului de calcul nu evidențiază oare faptul că astăzi matematicii i se poate aplica vechiul dicton : „Nimic din ce este omenesc nu-i este străin” ?

**Dan LĂZĂRESCU
Fotografii de Elena GHERA**

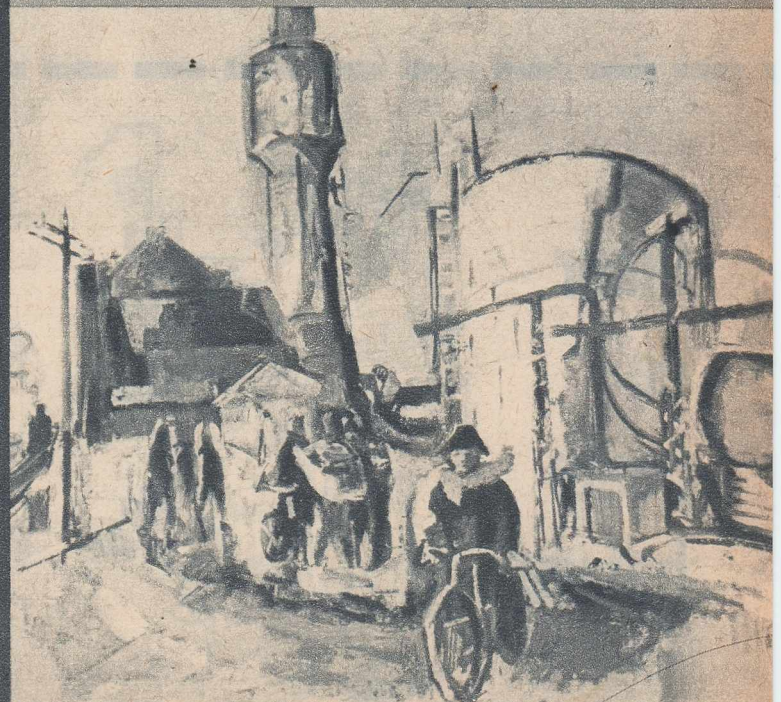
Brăduț COVALIU:

Barajul de pe Argeș.

Din plastica anilor noștri

Ion IRIMESCU: Cap de oțelar.

Mariana PETRAȘCU:

La ieșirea din fabrică.

Concertul

de Radu COSAȘU

Fragment din romanul „A înțelege sau nu...”
In pregătire la E.P.L.

La început, în garaj, Marta păru că respectă oroarea de explicații a lui Pavel. El se apropia de ea — voit calm, cu o superioritate studiată :

— Ce e ?

— Am venit să...

— De ce ai venit ?

— Am venit să te iau la concert.

— Unde ? — și toată „regia” lui se zdruncină.

— La Ateneu, la șapte jumătate dirijează Enescu... e șapte, hai ! — și-i întinse un ghem de bumbac, uleios, aruncat pe capota fordului ciuruit, să se ștergă pe mâini. Pavel o privi o clipă ; continua să-i placă și, mai ales, îi plăcea cum îl luase : Va să zică, din toate, hai la concert ! Bine, hai la concert !... „Să vedem cum o să se descurce domnișoara !”

Se duse într-un colț, la chiuvetă, să se spele ; pentru Ateneu, o simplă ștergere pe mâini cu bumbac, nu era suficientă, desigur... Ea îl urmă la chiuvetă, el își scoase haina, cămașa, rămânând gol pînă la brîu. Marta îi luă îmbrăcămintea și, lingă el, îl urmări cum se spală pe gît, pe ceafă, pe urechi cu un mic

săpun prost. Era puternic, muscular, limpede în mișcări ; îi era drag.

— N-am fost decît o singură dată acolo — spuse Pavel, cu capul în chiuvetă, săpunindu-și brațele. E elegantă mare...

— Nu, azi e pentru tineret...

— De unde știi ?

— Am văzut afișele ! L-ai văzut vreodată pe Enescu ?

— Nu.

— Nici eu... Dar ai auzit de el ?...

Pavel întoarse capul spre ea, aruncîndu-i o otheadă aspră : a, începea să-l jignească ! „Ea a auzit de Enescu — el nu ! Bine !”...

Luă apoi un prosop de pe o vergea și se șterse. Se priviră drept în față, ea îi arătă cu degetul, zîmbind, că sub bărbie i-a mai rămas săpun. Îi întinse hainele cu grijă, presimțind parcă păreriile lui în acest domeniu : soția să aibă grijă de îmbrăcămintea soțului, să țină la cămașa lui, la fiecare nasture al cămășii, să nu-l piardă din ochi pînă iese din casă...

După ce el se îmbracă, Marta îi ridică gulerul cămășii peste haină. Pavel admise.

— Mergem ? — întrebă fata, măsurîndu-l cu plăcere.

— Să dau un telefon...

Ea rămase în mijlocul garajului printre mașinile „Scînteii” privită atent de cei trei sau patru șoferi ; ca să facă ceva, într-o ciudată puoare de logodnică care nu-și mai permite să se uite la alt bărbat decît la al ei — se concentră asupra fordului lui Pavel, cu geamuri crăpate și caroseria bine ciuruită : ce se întîmplase ? Pe chipul lui nu observase nici o zgîrietură. Și cele de pe față, din urmă cu trei zile, dispăruseră...

— Pînă la zece terminăm ? — se întoarse Pavel.

— La concert nu se merge cu ora — îi replică cvasisever.

— N-am liber decît pînă la zece. Tăiară prin pasajul Vox, ajunseră pe bulevard spre Calea Victoriei. Prin mulțime, Marta îl luă deodată de braț :

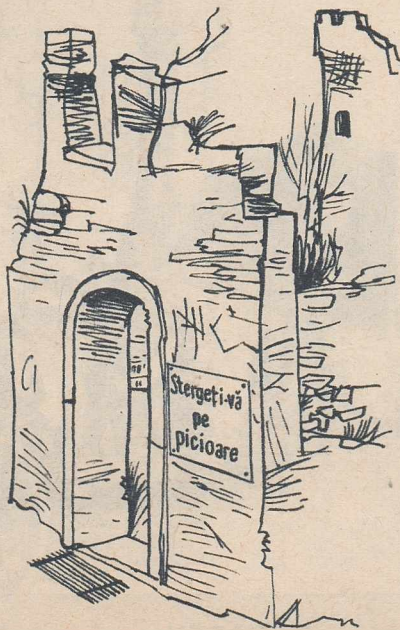
— Nu vreau să mă pierd.

El se simți tulburat : mergeau prima oară fără o misiune — ziare, piine, agitație... mergeau spre un lucru frumos, din altă lume și ea la brațul lui. Și nu voia să se piardă de el ! Era foarte frumos — orice s-ar spune, lupta nu sfinșește frumusețile vieții... Îi povesti dintr-o dată singura lui amintire legată de Ateneu — în primele zile ale lui octombrie, într-o duminică, dimineața, se dusesse să împartă „Scînteia” acolo, tocmai cînd lumea pleca... El credea că dacă lor le place muzica, nu poate să nu le placă și ziarul nostru... Cînd a văzut cum arată doamnele și domnii aceia, cum sînt îmbrăcați, a înțeles că nu e rost de nici „o difuzare”. Atunci numai de-al dracului, a strigat : Cumpărați „Scînteia” comunistă... Un om de serviciu l-a luat de guler și l-a aruncat pe scări, să facă loc, să nu încurce lumea. „Nu vezi că se iese ? !” El cam călcaseră în picioare, în timp ce discutau cum îi se păruse concertul... Dar cu fordul cum fusese ? Nu fusese nimic. Atunci, de ce arată în halul ăla ? A, se trăsese după ei, dimineața, la Ploiești... De ce făcea pe eroul ? Nu făcea pe eroul. Poate să-i ascundă ce vrea, dar asta să nu-i ascundă !... Nu-i ascunde nimic. Nimic. De ce minte ?

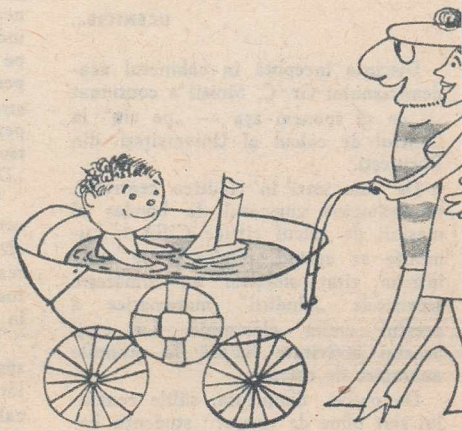
Marta îl strînse de braț, el nu-i răspunse.

Muzica îi liniști. Din clipa apariției lui George Enescu pe podium, se strînseră instinctiv umăr la umăr ; cu o baghetă albă în mînă, se inclină în fața sălii arhipline, în care Pavel trebui să recunoască absența „tipilor” care-l călcaseră în picioare, pe scări, în dimineața aceea... Enescu se inclină mai adînc decît i-o cerea trupul deformat, adus din spate. Intr-atît, că Pavel nu-i putu desluși fața. Cîrbovirea marelui muzician îl emoționă, cu atît mai mult cu cît și-l închipuise ca pe un om falnic, înalt, dacă nu tînăr, în orice caz în plină putere a vîrstei și a trupului. Era o naivitate pe care o extinsese și la Lenin (pînă îi văzuse înfățișarea în „Scînteia”). Pe toți oamenii mari care luptau pentru fericirea celorlalți — și el punea printre ei muzicienii — îi vedea puternici, bine legați. (Nu era o naivitate de neiertat — căci, la mijlocul deceniului al VII-lea al secolului, cel mai desăvîrșit pianist al lumii avea să se prezinte sub înfățișarea unui om care ar fi putut să care saci toată ziua.) Cînd se întoarse spre orchestră cerîndu-i atenție, Enescu trase capul între umeri, nu ridică bagheta, nu făcu nici un gest deosebit ; privi la violonistul din stînga primului rînd și acesta, un om cu părul mai alb decît al dirijorului, îl fixă umil. Cu un simplu impuls al pumnilor, îndemnă instrumentiștii să atace uvertura la „Egmont” — după cum îi șopti Marta, fără să se despartă de umărul lui. Lui Pavel îi plăcu claritatea și marea muzicii ; teama că n-ar înțelege ceea ce-i spusese Enescu, se risipea și creștea în el un sentiment pe care, poate Pricop să i-l fi dat, odată, atît de clar : că e puternic, nu are a se teme de nimic și trebuie să înainteze. Finalul îl înfioră : Enescu, gîrbovit, părea neputincios sub acordurile amețitoare ale orchestrei, gesturile lui erau însă nu de apărare, ci exact cele necesare pentru a face orchestra să transmită ascultătorilor sentimentul care creștea în Pavel. Enescu „spunea” că puțina sa putere, mișcările lui prea simple nu trebuie să înșele pe nimeni și, în fond, nici nu merită atenție : ele nu sînt decît covîrșite de ceea ce a gîndit compozitorul și spre gîndirea lui trebuie să ne îndreptăm... Încît gesturile lui — stinse în mișcarea

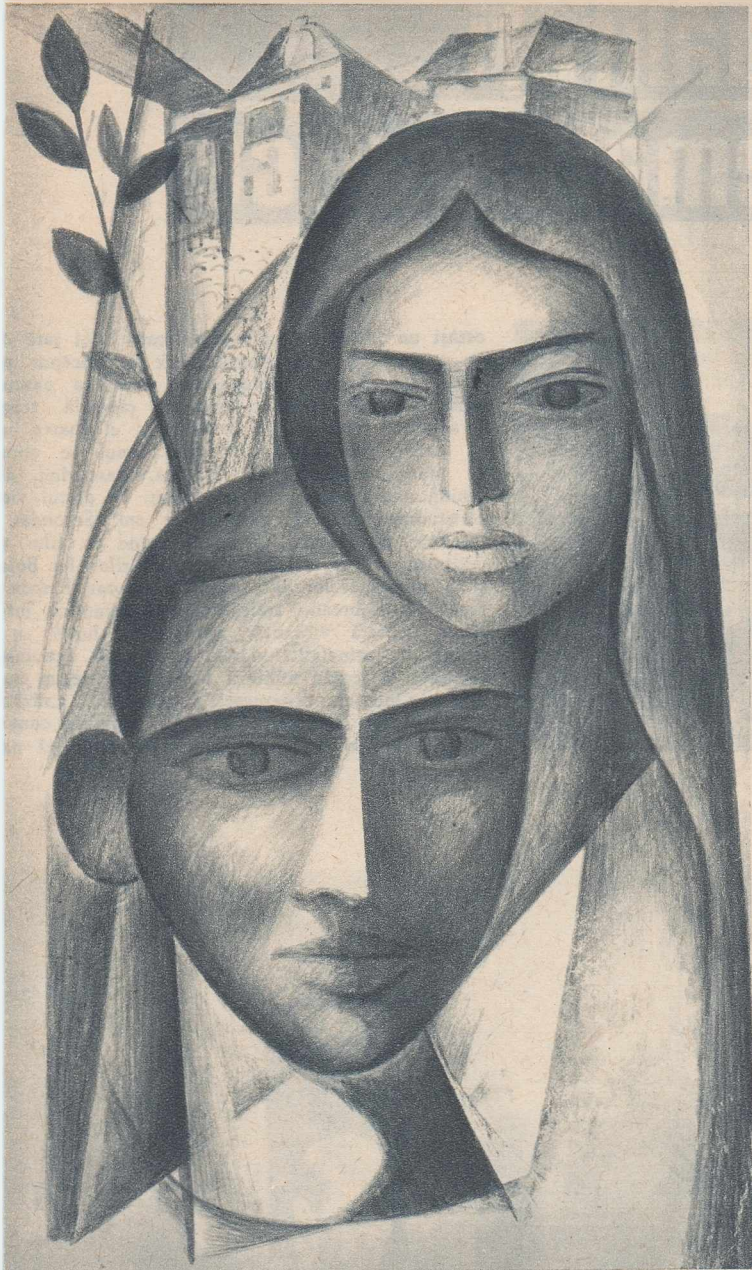
Umor
de
peste
hotare

Nafraglu.

Marinarul și-a scos familia la plimbare.

ultimelor acorduri — tulburau și mai mult, căci reprezentau o altă față a puterii omenеști în stare, sub cel mai neașteptat aspect, să creeze frumusețea curată a lumii, fără de care nici o dorință de putere nu are sens. Aplauzele le primi aproape

cocoșat. Marta îi șopti că acum „vine” simfonia Destinului.

Acoperindu-și gura cu palma, îi povesti, repede, că Beethoven a compus simfonia înspăimîntat de sărăcie... proprietăreasa îi bătea la ușă cerîndu-i chiria și bătăile alea...

Pavel recunoscă cu plăcere, în primele acorduri, niște bătăi în ușă, într-adevăr. Dar Marta, prin graba cu care-l informase, îl încurcase; crezu că trebuie să urmărească subiectul unui roman; căută, după bătăile în ușă, cearta cu proprietăreasa, rătăcirea prin oraș, disperarea că nu găsește o locuință... Imaginile nu se potriveau. Acolo unde credea că poate fi o discuție cu un nou proprietar (cunoștea și el asemenea situații), era altceva, ceva mult mai greu de exprimat, de înțeles. Simfonia i se păru din ce în ce mai lungă și, cu teamă, constată că toată „povestea” îl obosește. Hotărî să nu mai caute nici un subiect, să se lase dus de muzică. Așa fu mult mai bine. Își spuse că asta trebuie să fie tristețea, partea a treia — bucuria și numai cu un singur cuvînt în minte se descurcă mult mai bine. Reapăru plăcerea auditivei, dar finalul îl derută; părea că orchestra nu poate încheia simfonia. De cîte ori suna un acord pe care urechea sa profană îl socotea ultimul, se înălța imediat o melodie cunoscută dinainte, acoperită îndată de un nou acord. Era ca un om care nu voia să moară, deși loviturile se înțețeau. Îl privi pe Enescu: acesta nu mai mișca brațele; mîinile-i erau lipite de trup; cu pumnii strînși, mai indica ritmul, dar, de fapt, nu era decît un tremur al întregii ființe, de la care Pavel nu-și luă ochii minute întregi, cît durară loviturile hotărîtoare ale sfîrșitului. Nu putu să aplaude, avea brațele încheștate, nu se uită la Marta. Nici ea nu aplauda, incremenită lingă umărul său. Nu se ridică în pauză. Ca să-și revină, Pavel îi spuse la întîmplare:

— M-ai încurcat...

— De ce? — șopti Marta.

Se întoarse spre ea; avea lacrimi pe obraz, prelungite pînă la bărbie; spontan, îi dădu batista.

— De trei ani n-am auzit Beethoven — spuse ea încet. Cu ce te-am încurcat?... și-i puse batista în buzunarul hainei, fără să-l caute prea mult, ca și cum ar fi făcut acest gest de nenumărate ori și-i cunoștea bine hainele; îi luă apoi brațul și își alunecă palma într-a lui; tăcură; apoi Marta îi spuse că urmează „A treia” — orchestra reapăru pe scenă, tinerii, de ajuns de gălăgioși, se întorceau la locurile lor — simfonia care se mai numește și „Eroica”... Beethoven o dedicase la început lui

Napoleon, dar după ce aflase că acesta s-a încoronat împărat, nu l-a mai socotit erou și ștersese dedicația... Era din perioada cînd încă nu surzise... Beethoven fusese surd? Cum, toată muzica asta fusese compusă de un om care nu auzea? Nu știuse — și această știre îl ului. Nu mai dădu atenție simfoniei, nu-l mai urmări decît cu intermitențe pe Enescu; de altfel era și obosit. Dar gîndul că Beethoven fusese surd nu-l părăsi; de-a lungul simfoniei se întrebă ațîțat: cum putea să compună? Ce făcea? Cum trăia? Își confecționase vreun aparat? Dar ce aparate se puteau confecționa la tehnica de atunci?

Pe strada Franklin, cu o curiozitate hămesită, o întrebă cum a putut lucra Beethoven, surd. Ea îi explică, luîndu-l de braț:

— Ținea între dinți o baghetă care era în legătură cu clapele pianului. Fiecare sunet, prin gură, se transmitea timpanului.

Pavel tăcu înmărmurit: atunci, tot ce auzise în cadrul concertului nu fusese creat decît în chinuri! Trăgînd cu dinții — s-ar putea spune. Cu ghearele și cu dinții. Admitea o asemenea situație, într-o fabrică, pe o moșie — adică nu admitea, știa cum se muncește și dădea chinurilor muncii un termen pînă la răsturnarea exploataților... După aceea... Dar muzica, pentru el — cel puțin pînă astă-seară — nu avea nimic de-a face cu chinul muncii, muzica era ceva frumos și nu se gîndise vreodată că frumosul se poate crea altfel decît cu o deosebită plăcere. Și, iată, reieșea că Beethoven...

— Bine, dar ce plăcere putea să mai aibă?

— Cine? — întrebă Marta, oprindu-se.

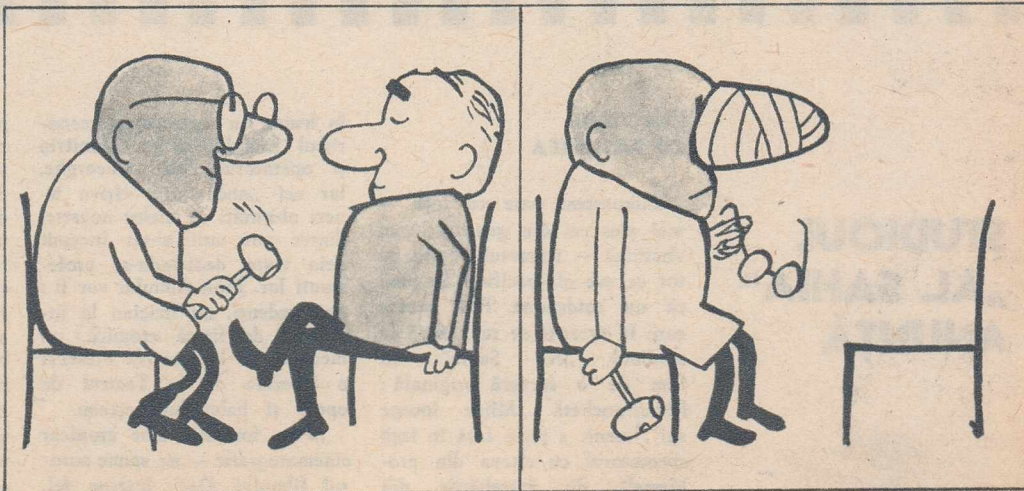
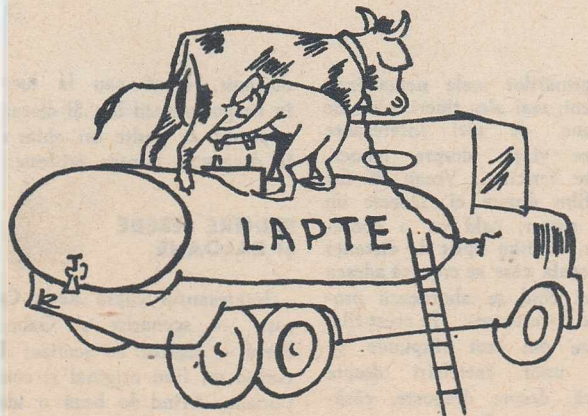
— Beethoven!...

Ea îl sărută, deodată — în plină stradă, fără să-l îmbrățișeze însă. Un sărut scurt, în care el simți imediat că nu e nici capriciu, nici dorință oarbă, și care fulgerător îl înduioșă. O trase spre el și găsi, cu spatele, un zid de care să se sprijine, ținînd-o de brațe. Din casă — erau, probabil, sub o fereastră — se auzea distinct la radio, comunicatul Marelui Stat Major:

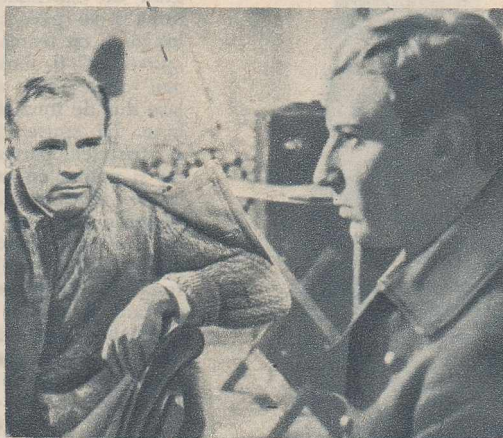
„Astăzi, trupele noastre...”

— Am spus o prostie? — și o strînse lingă el, simțindu-i răsuflarea pe față.

Ilustrație de Albin STĂNESCU

PĂDUREA SPÎNZURATILOR

ostași un „înalt exemplu moralizator”. Și iată cum se conturează cinematografic de la început pe tărutul lui Apostol Bologa, cel care va parcuri până la actul ultim o evoluție radicală, tragică și salutară totodată, împărțându-și și el soarta cu pe care-l condamnase cindva. Filmul se oprește în ajunul execuției lui Bologa, descifrând din seninătatea eroului ceea ce și-a găsit, cu prețul vieții, certitudinea morală, datorită de om. Secundat de discreția de Klapka (personaj având în film un mult un rol de amorsă a frământărilor lui Bologa) și a numeroaselor lui întrebări treptat limpezi, eroul lui Rebreanu trăiește și pe ecran cu intensitate această vibrantă, zguduitoare luptă cu inșiși, cu principiile rigide, în esență anti-umane învățate la școala militară a vechiului regim austro-ungar. „Onoarea ofiterească”, „datorie”, „război ca generator de energii” și alte formule convenționale, sădite de mult în sufletul tînărului nostru

Afacind repertoriul „Rebreanu”, cinematografia noastră pare sigură de forțele ei artistice. Nu știm încă ce va fi Răscoala, dar Pădurea spînzuraților se distinge net ca o valoare demnă de orice competiție înăuntru sau peste hotare. Și nu numai în fața unui juriu de specialiști, ci și într-o confruntare deschisă, sinceră, obiectivă, cu publicul larg de pretutindeni.

Liviu Ciulei ne-a dăruit o transpunere inspirată a literaturii analitice a lui Rebreanu și meritul subtilului cineașt este că a păstrat pe peliculă nu numai densitatea filozofică și psihologică a „Pădurii”, ci și caracterul ei profund popular, accesibil. Artistul și-a dovedit iscusința de a limpezi complicate procese intime și confruntări ale eroilor cu realități contradictorii, la un mod dramatic, susținut, tensionat.

Sub semnul obsesivei imagini a tînărului dezertor din armata austro-ungară, spînzurat în dimineața plumburie din toamna anului 1917, a trupului zvult ce se leagănă printre mestecenii pădurii sinistre, se deschide — ca și romanul — narațiunea cinematografică.

Regizorul insistă mai puțin pe atmosfera sumbră, cât pe reflexul ei pe chipul a două din personajele-cheie ale povestirii: rigidul locotenent Bologa și proaspăt sositul în regiment căpitan ceh Klapka. Pe Bologa, locotenent zelos, nu-l interesează drama celui executat, ci supravegherea execuției, astfel ca totul să decurgă disciplinat, după regulament, iar spînzurarea condamnatului să constituie pentru

STUDIOUL „AL. SAHIA” ANUNȚĂ

COLOCVIU CU PASIUNEA

Cumoaștem oare cu toții — mai ales cei din generația mai vîrstnică — tîneretul nostru cu tot ce are el specific? Se pare că nu totdeauna. Fapt pentru care în prezent se realizează la studioul „Al. Sahia” un film de o factură originală: filmul-anchetă „Miine începe azi”, menit a pune față în față spectatorul cu câteva din problemele, din întrebările, din visurile și succesele tînerei generații. Autorii acestui raid-anchetă sînt o echipă de cineaști

în frunte cu regizorul și scenaristul filmului Mihai Dîmitriu și operatorul Petre Gheorghe, iar cei „anchetati”, cîțiva tîneri obișnuiți ai zilelor noastre, dintre care unii și-au început deja viața, dedicîndu-se profesiunii lor. Eroii filmului vor fi: doi studenți, un fizician la Institutul de fizică atomică, un mecanic de locomotivă diesel și o balerină de la Teatrul de operă și balet bucureștean.

„Prin formație sînt cronicar cinematografic — ne spune autorul filmului. Deci, într-un fel, ziarist, reporter. Mă pasionează faptul concret, realitatea directă. Am întîlnit cu prilejul

peregrinărilor mele nenumărați oameni, mai ales tîneri, plini de pasiune, de idei interesante despre viață, despre muncă, despre fericire... Vreau să fac un film despre ei. Doresc un film sincer, cald ca o confesiune, un film lipsit de distanță și răceala care se creează adesea atunci cînd se abordează probleme «serioase». În acest film fiecare din eroi răspunde pe rînd unor întrebări despre muncă, despre dragoste, căsătorie, viitor... Pentru a se evita o atmosferă artificială, festivă, care însoțește uneori interviurile, am căutat să-i filmăm pe fiecare din ei în mediul lor

obișnuit, acasă sau la lucru în timpul muncii lor. Și discuția a pornit de multe ori chiar pe la dragostea pentru profesie...

PRINTRE LEBEDE ȘI BALOANE

Interesantul cuplu Radu Ciuleșcu — scenarist și Gabriel Barta — regizor au realizat din curînd un film original și emoționant. Avînd la bază o idee poetică plină de farmec și căldură, filmul este închinat sursoilor omenesci și se numește metaforic, „Printre lebede și baloane”.

vor demonstra, treptat, inconsistența, imposibilitatea de a apăra o conștiință cinstită de responsabilitatea unor crime comise în numele unei iubești profunde nedrepte, care a tirat popoarele într-o aventură războinică dureroasă. Caracterul nejust al războiului imperialist și neîncrederea în lupta împotriva unui asemenea război sunt sugerate cu pregnanță de filmul lui Ciulei, răspuns la pacifismul steril propovăduit de unele personaje de felul lui Klapka. Precizarea cinematografică a profilului unui interesant personaj literar, Müller, radicalizarea concepțiilor sale către socialism activ, militant (capabil să-l influențeze și să-l ridice pe Bologa deasupra temporarelor limite de naționalism, spre un țel umanitar și social superior), reprezintă un merit real al ecranizării, merit ce revine în primul rând autorului scenariului, scriitorul Titus Popovici.

Formația plastică a artistului multilateral care

la Liviu Ciulei se resimte în întreaga concepție a filmului. Construcția arhitectonică armonioasă a operei în ansamblu, preocuparea pentru compoziția fiecărui cadru (aici viziunea regizorului a întâlnit talentul unui maestru al imaginii, Ovidiu Gologan), leitmotivul poetic al reflectorului scrutând noaptea tranșele și a conștiințelor, dramatica, permanenta înfruntare de umbre și lumini ce susține, vizual, colocviul intim al personajelor, la care se adaugă o distribuție inteligent alcătuită: Victor Rebengiuc, Liviu Ciulei, Kovács György, Gina Patrichi, Ana Szeles, iată numai câteva din reușitele strădaniei regizorale puse în slujba fructificării cinematografice a unei mari opere a literaturii noastre.

A. CREȚULESCU

În imaginile alăturate câteva cadre din noul film al lui Liviu Ciulei, „Pădurea spinzuraților”.

Vojtech Jasný, tânărul regizor cehoslovac, lucrează în prezent la o ecranizare a tragediei shakespeariene „Henric al IV-lea”. El a incredințat rolul principal cunoscutului actor de film Jan Werich (în fotografie) care a împlinit foarte recent vârsta de 60 de ani. Pe popularul actor l-am apreciat în filmele „Împăratul brutarului”, „Baronul Münchhausen”, „Cînd vine pisica” și altele.

Actorul francez Maurice Ronet, plăcută cunoștință a spectatorilor noștri, a debutat ca regizor cinematografic, realizînd la Barcelona comedia „Hoțul din Tibidabo”, după un scenariu propriu, scris acum 8 ani. Protagonistul filmului — Maurice Ronet...

Gina Lollobrigida, întoarsă de curînd din S.U.A., a început turnarea filmului „Păpușile”, alături de cunoscutul actor francez Jean Sorel. Iată-o în studioul de filmări, acționînd în calitate de fotograf-amator.

Camera de luat vederi, fidelă principiului descoperirii poeziei cotidian și a revelației ei în imaginea cinematografică, desoperă imperceptibilul zîmbet în ele mai diverse ipostaze ale ale. Pe fețele nevinovate ale opioilor absorbiți de universul or, pe buzele îndrăgostiților, în ochii fericiți ai celor ce se săsătoresc sau în lumina blindă zîmbetului bătrîneții împătate.

Filmul este realizat într-un montaj sugestiv, cu multe imagini de o mare autenticitate: ecvența căsătoriilor, jocurile de copii, băncile cu îndrăgostiți

sînt cîteva imagini foarte reușite. Din păcate, filmul, gîndit ca un poem, este inegal. El lasă pe alocuri senzația de încărcat, existînd multe imagini nesemnificative care duc la o insuficientă valorificare cinematografică a ideii poetice excelente care a stat la baza filmului.

SCOARȚE POPULARE

Un cineast și un poet, Erich Nussbaum și Gheorghe Tomozei, s-au întâlnit — unul ca autor al filmului și celălalt al co-

mentariului poetic — în noul film de artă realizat în studioul „Al. Sahia”: „Scoarțe populare”.

După interesanta experiență cu filmul închinat picturii lui Ciucurencu, regizorul va trata în noul său film una din cele mai specifice valori ale folclorului nostru, țesăturile populare. Plecînd de la imaginea „Fetei cu zestre” a lui Grigorescu, filmul descoperă pe rînd lumea miraculoasă a limbajului artei populare, limbaj de o rară expresivitate și originalitate.

Radu GĂBREA

dialog cu cititorii

„Ce antibiotice au fost descoperite în ultima vreme?”

prof. Doina SASU
Bocșa II, str. Eminescu 33

NOI ANTIBIOTICE

Răspunde prof. dr. IONESCU STOIAN, directorul Institutului pentru controlul de stat al medicamentelor și cercetări farmaceutice.

Dintre toate grupele de medicamente, în momentul de față cel mai mare consum pe plan mondial îl înregistrează antibioticele. Utilizarea lor se lărgeste tot mai mult datorită descoperirii de produse superioare, cu noi indicații terapeutice.

În ultimii ani cercetările s-au îndreptat în următoarele direcții: 1) Îmbunătățirea unor antibiotice folosite larg în terapeutică. 2) Realizarea prin semisinteză de peniciline superioare celei naturale. 3) Obținerea de noi antibiotice, cu spectru de acțiune mai larg și mai bine tolerate de organism.

În paralel s-a urmărit producerea fiecărui antibiotic atât sub formă injectabilă, pentru tratamentul infecțiilor rebele, cât și sub formă de tablete în tratamentul ambulatoriu.

Este cunoscut un neajuns pe care îl prezintă penicilina: acela de a se elimina repede din organism, la 3-4 ore de la injectare, de aci decurgând necesitatea reinjecțiilor. S-au încercat numeroase metode pentru a se realiza un efect prelungit, după o singură administrare. Cele mai bune rezultate s-au obținut la noi și în alte țări cu benzatin-penicilina, cunoscută sub numele comercial de Moldamin. După o singură injecție se obține un efect a cărui durabilitate se prelungește timp de peste zece zile.

Acum ceva despre un alt antibiotic: cloramfenicolul. Se știe că acesta se administrează numai pe cale bucală și are un gust foarte amar, creând greutate în medicația infantilă. Pentru a se contracara acest neajuns, de câțiva ani s-a realizat hemisuccinatul de cloramfenicol, care este foarte solubil și se poate administra sub formă de injecții. Stearatul sau palmitatul de cloramfenicol nu este amar și cu acești derivați se prepară suspensii în siropuri aromatice, pe care copiii le iau cu plăcere. Aceste două forme de administrare — cea injectabilă și suspensia pentru copii — sînt în curs de realizare și în țara noastră.

Tot în curs de realizare industrială este pantotenatul de streptomycină, mai bine tolerat decât streptomycină și metilpirolidontetraciclina, forma injectabilă a tetraciclinei.

Tetraciclina administrată pe cale bucală are dezavantajul că sterilizează tubul digestiv și astfel favorizează infecții cu ciuperci inferioare (micoze). În ultimii ani au apărut antibiotice tot așa de active ca tetraciclina, dar care nu omoară microorganismele din tubul digestiv, necesare organismului.

Pentru combaterea micozelor s-a introdus în terapeutică noastră antibioticul Stamycin, iar în nomenclatorul terapeutic pe anul 1965 s-a prevăzut Grisuvin sau Likuden.

În ultimii ani s-au realizat antibiotice antivirale, antimicotice și a crescut considerabil numărul antibioticelor antimicrobiene. Cea mai fecundă specie este considerată Streptomyces, care a produs peste 40 antibiotice folosite azi în terapeutică și a dat cele mai valoroase produse ca: Gabromicina, Cloramfenicol, Cicloserina, Eritromicina, Kanamicina, Neomicina, Micostatina, Oleandomicina, Streptomycină, Tetraciclina, Viomicina etc.

VIRGIL MIHAI din Cluj, IOAN FECHETE din Gherla, ANDREI MUNTEANU din Sibiu, VLADIMIR MUSCALENCU din Otelu Roșu, COSTEL CHIRINDEL din Timișoara și PETRE IOAN din Călărași, apreciază în scrisorile trimise redacției noua noastră rubrică, *Memento*, care — după părerea lor — răspunde foarte bine unor necesități de informare a publicului în legătură cu viața culturală. Corespondenții noștri ar dori însă să sporim numărul de pagini închinat actualităților cinematografice, muzicii ușoare, curiozităților din toată lumea, jocurilor educative etc.

Fără îndoială că repartizarea judicioasă, echilibrată, a materialului publicistic de diverse genuri pe numărul de pagini ale „Flacării” este una din problemele principale, dar și foarte dificile, ale muncii noastre redacționale. Dacă pentru noi este îmbucurător faptul că primim din ce în ce mai multe scrisori în care cititorii revistei ne sugerează să acordăm mai mult spațiu cutăre teme sau cutărui subiect, nu mai puțin adevărat este că punerea de acord a tuturor dorințelor și sugestiilor cititorilor cu spațiul practic existent, este o treabă destul de complicată. Cît privește doleanțele exprimate în scrisorile sus-citate menționăm că: a) paginilor de actualități cinematografice li s-a asigurat apariția de două ori pe lună cel puțin; b) curiozitățile din toată lumea își găsesc și ele locul în revistă la intervale destul de scurte; c) vom continua să publicăm, din cînd în cînd, jocuri cu caracter de verificare a cunoștințelor; d) ne vom strădui să găsim forme adecvate pentru ca muzica ușoară, compozitorii și interpreții ei să nu rămînă în afara tematicii noastre.

Tot în legătură cu *Memento* ne scrie și ELVIRA MAGDALENA SZEMERJAI din Sibiu. Ea constată că „o bună parte din informațiile pe care le conține această rubrică este valabilă doar pentru bucureșteni” și propune ca rubrica să se limiteze doar la *carte și programul televiziunii*, valabile fiind pentru toată țara. În afară de această observație, cititoarea noastră din Sibiu ar dori ca „modei” să i se acorde mai mult spațiu dat fiind că — spune domnia sa — chiar în „Flacăra” a citit de curînd că Fabrica de confecții și tricotate-București produce anual numărăte noi sortimente...

În ce privește prima observație a corespondentei noastre: este inexact că numai recomandările de cărți și programul de televiziune sînt valabile pentru toată țara, ci și filmele, de pildă, care, mai devreme sau mai tîrziu ajung pe ecranele tuturor cinematografelelor din țară; ce să mai vorbim despre discuri? Ar rămîne deci în discuție doar recomandările de teatru, concerte și expoziții. După cum s-a văzut, în unele pagini *Memento* sînt inserate și știri de la teatrele dramatice sau muzicale din provincie; ar fi însă cu neputință să le cuprîndem pe toate. Dar nici n-ar fi just ca din acest motiv să-i privim de informații și pe cititorii din Capitală, unde — firesc — se desfășoară cea mai largă activitate cultural-artistică.

„Ce este stereofonia?”

N. VALERIU
Huși, str. Toma Anton 7

STEREOFONIA

Răspunde ing. NICOLAE PATRAȘ, candidat în științe tehnice.

Se știe că omul poate distinge direcția din care vin sunetele, adică are posibilitatea de audiere spațială. Această calitate se datorează faptului că urechile se află de o parte și de alta a capului. Dacă un sunet sosește dintr-o parte, ajunge mai întîi la o ureche, apoi, ocolind capul, la cealaltă. Așadar, sunetul parvine la cea de-a doua ureche cu o anumită întîrziere și cu o intensitate mai mică. Tocmai aceste două diferențe între sunetele

primate de urechi dau posibilitatea aprecierii direcției din care parvine sunetul.

Or, un picup sau un aparat de radio obișnuit nu ne dă senzația de spațialitate a sunetelor. Motivul este simplu: de la aceste dispozitive sunetele ne parvin dintr-o singură direcție deși, de pildă, orchestra care a făcut înregistrarea respectivă avea un aranjament în spațiu sau poate chiar unele surse de sunete în mișcare (la operă!). Deci, astfel de dispozitive sînt imperfecte pentru că ele ne redau sunetele unidirecționale. Indiferent dacă e vorba de picup, magnetofon, amplificator, cinematograf etc., toate utilizează difuzoare care suferă de aceeași meteahnă.

Pentru a înlătura această imperfecțiune s-au căutat diverse soluții. La început difuzoarele din aparatele de radio s-au așezat în spațiu, fiind „specializate” pentru diferite frecvențe. Astfel, difuzorul din dreapta reda sunetele joase, iar cel din stînga pe cele înalte. Acest aranjament (folosind și reflexiile de pe pereții camerei) dă de fapt o falsă spațialitate, deoarece, indiferent de poziția reală a instrumentelor sau altor surse de sunete, difuzoarele reproduc sunetele în același mod (dreapta, stînga...). De aceea aceste dispozitive se numesc pseudostereofonice. Pentru a obține o adevărată reproducere stereofonică a fost nevoie să se ia măsuri atît la înregistrarea sunetelor cît și la reproducerea lor. Înregistrarea se efectuează cu două microfoane, iar reproducerea — cu două difuzoare, astfel ca sunetul să sosească la urechi cu cele două diferențe de care vorbeam mai înainte — intensitate diferită și întîrziere relativă.

Așa s-au realizat: emisiunea radio-stereofonică, înregistrarea pe două canale a discurilor, înregistrarea pe două piste pe bandă de magnetofon, reproducerea cu mai multe difuzoare a sunetelor la filmele pe ecran lat sau panoramic etc.

În țara noastră există realizări importante în domeniul stereofoniei, concretizate atît prin perfecționările aduse radioreceptoarelor, prin realizarea instalațiilor de film pentru cinematocop cu mai multe canale stereofonice, cît și prin instalațiile electro-acustice de la Sala Palatului R.P.R., care asigură o sonorizare stereofonică cu 4 sau cu 6 canale, avînd și instalații de înregistrare stereofonică.

M-AU EMOȚIONAT...

„Am citit și m-au emoționat profund două articole apărute în „Flacăra”. Unul din ele este intitulat „Copiii mei mai trăiesc?” apărut în nr. 50/964, iar celălalt „Are mama doar o fată” din nr. 3/965 — ambele semnate de George Ciudan. Ar fi de dorit ca asemenea articole cu caracter profund educativ să apară cît mai des.

Gh. POPA
Rîșnov

CITITORII CĂTRE CITITORI

Următorii cititori doresc să corespundeze: Gh. Tănăsescu, G.S.P.C. Ocna Mureșului, reg. Cluj; muzică ușoară, ilustrate: Victor Bușilă-Bolina, com. Corbeni, m. Curtea de Argeș; ilustrate: Mihaela Iftimă, învățătoare, satul Todireni, m. Botoșani; ilustrate: Dorica Bobora, com. Toplița, satul Hasdău, 84 A, of. Ghelar, m. Hunedoara; ilustrate: Ioana Drăghici, elevă, Focșani, str. Bistrița 66; teme diverse, ilustrate: Maria Hairum, elevă, Drăgășani, str. Lenin 28; cinema, ilustrate: Nelu Agachi, miner, puțul Corbeni (satul nou), com. Corbeni, m. Curtea de Argeș; ilustrate: Antoaneta Grapă, muncitoare, Lugoj, str. Xenopol 5; teme diverse, ilustrate: Lică Gabor, I.C.H. 16 Februarie, com. Corbeni, m. Curtea de Argeș; ilustrate: Cornelia Schiligiu, elevă, Băilești, str. Lt. Bechereanu 4, reg. Oltenia; ilustrate: Eugenia Zaharia, elevă, Buzău, str. Nufărului 24; cinema, ilustrate: Teodora Mandos, asistentă medicală, Craiova, Depozitul de medicamente, Plaiul Vulcanăști; literatură, ilustrate: Veronica Enoc și Maria Mănescu, elevc, com. Comarnic, str. Dobrogeanu Gherea 14, m. Cîmpina; ilustrate: Cernina Popescu, elevă, Buzău, str. Caloian 7; cinema, ilustrate: Vestica Moise, studentă, Craiova, str. Balzac 3; ilustrate: Iosif Barb, com. Ponor, m. Aiud, reg. Cluj; ilustrate: Iulia Topolnicănu, elevă, Iași, str. Sărării 35; ilustrate: Ilie Mincoff, Școala tehnică de maeștri, Petroșani, str. Republicii 5; ilustrate.

POSTA NOASTRĂ

LYA HARMATIUC, CIMPULUNG MOLDOVENESC. Iolanda Balas și Ion Mozer activează la clubul Dinamo, iar Lia Manoliu la Metalul. În ce privește actorii de care întrebați, ei își duc activitatea în următoarele teatre: Ștefan Ciubotărașu — Teatrul de Comedie; Fory Etterle — Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”; Victor Rebengiuc — Teatrul Mic; Silvia Popovici — Teatrul Național din Cluj; Iurie Darie — Teatrul de Comedie; Cristea Avram — Teatrul „C. I. Notțara”; Valeria Seciu — Teatrul Național „I. L. Caragiale”; Ștefan Iordache — Teatrul „C. I. Notțara”; Irina Petrescu este asistentă la Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale”.

AURICA CIGHER, CARACAL. Așa cum ați putut vedea din răspunsul de mai sus, actriței Silvia Popovici îi puteți scrie pe adresa Teatrului Național din Cluj. Primul film artistic realizat de noua noastră cinematografie în anii puterii populare a fost „Răsuna valea”, un film închinat muncii entuziaste a tineretului pe stăruiele de reconstrucție.

MIRCEA VLADOI, RM. VILCEA. Chibriturile așa-zise „suedeze” au fost inventate concomitent în mai multe țări, pe la 1830. Despre „Cele șapte minuni” ale antichității puteți afla amănunte citind lucrarea „Șapte monumente celebre ale arhitecturii antice” de G. Chițulescu și T. Chițulescu (Editura tehnică, 1959).

TEODOR VESA, ARAD. 1) Despre sistemul hidroenergetic Porțile de Fier am publicat și desigur că vom mai publica multe reportaje și fotoreportaje. 2) Universitatea Cornell își are sediul principal la Ithaca (statul New York). Ea a fost înființată în 1868 și poartă numele donatorului fondului cu care a fost construită. În decursul anilor universitatea s-a dezvoltat adăugîndu-și mereu alte facultăți, laboratoare, institute de cercetări specializate etc. Iată cîteva dintre ele: „Cornell University Medical College” (afiliat la „New York Hospital”, „Bellevue Hospital” și „Memorial Center of Cancer and Allied Diseases”) la New York; un laborator aeronațional la Buffalo; două stațiuni experimentale agricole în localitățile Ithaca și Geneva (S.U.A.); o stațiune radar pentru cercetări în straturile superioare ale atmosferei și în spațiul cosmic, la Porto Rico. În cadrul Universității Cornell funcționează „Laboratorul S.U.A. de plante, sol și nutriție”, „Școala Savaze de nutriție” și un important laborator de fizică nucleară, dotat cu un reactor nuclear și un sincrotron.

IVAN VARALLYAI, COM. CHECEA (BANAT). 1) Sub titlul „Din toată lumea” publicăm aproape în fiecare număr scurte știri care cuprind noutăți științifice și tehnice și curiozități de tot felul. 2) Despre cancer noi am mai scris și bineînțeles că vom mai scrie pe măsură ce vor apare lucruri noi în acest domeniu. 3) Pentru a vă publica adresa la rubrica „Cititorii către cititori” e necesar să ne indicați profesia și locul dv. de muncă.

V. SILVIAN

ESCALĂ LA GIBRALTAR

Stinca Gibraltarului.

Depășind Tangerul, nava cu care călătorim se angajează în strîmtoarea Gibraltar. În depărtare, pe fondul liniștit al cerului, începem să deslușim conturul stîncii care de pe țărmul european domină apele oceanului. Ne apropiem de colosul de piatră aridă, abruptă, înfipt în mare la intrarea în strîmtoare.

Datorită poziției sale strategice în zona unde Oceanul Atlantic se întâlnește cu Marea Mediterană, Gibraltarul a constituit din vremi depărtate un obiectiv viu disputat.

După cucerirea acestui punct de către fenicieni și apoi de către greci, cel care se pare că și-a dat seama cu adevărat de importanța controlului asupra strîmtoării a fost emirul arab Tarik ben Said. După cucerirea Spaniei, în 711, el a fortificat uriașa stîncă. De aci, vechea denumire a Gibraltarului: „Muntele lui TARIK”. Șapte veacuri mai târziu, în 1462, spaniolii au reușit să reintre în posesia sa, dar începînd din 1704 locul lor a fost luat de englezi.

Spania a făcut numeroase încercări de a recăpăta suveranitatea asupra Gibraltarului. Vechea dispută hispano-britanică s-a reaprins datorită hotărîrii luate de Marea Britanie de a acorda Gibraltarului dreptul de autogovernare internă. Anglia a încălcat astfel, după părăsirea guvernanților spanioli, tratatul încheiat în 1713 la Utrecht, care, consemnînd situația de colonie britanică a Gibraltarului, prevedea ca orice modificare a statutului acestui teritoriu să fie aprobată în prealabil de guvernul spaniol. Disputa anglo-spaniolă în problema Gibraltarului a dus la o încordare a relațiilor dintre cele două state — și așa nu prea cordiale după venirea la putere a laburiștilor în Anglia — încordare care s-a accentuat ca rezultat al unor măsuri luate în ultima vreme de guvernul de la Madrid. Astfel, agențiile de presă relatează despre introducerea de către autoritățile spaniole a taxelor vamale pentru orice obiect care trece granița gibraltaro-spaniolă — indiferent dacă el este sau nu o marfă — precum și despre instaurarea unor controale vamale și polițienești extrem de severe, pentru traficul auto frontiera fiind practic închisă. La aceasta se adaugă anularea unei părți a permiselor muncitorilor spanioli care lucrează pe teritoriul Gibraltarului (în număr de circa 10.000) și a permiselor de ședere în Spania a unor cetățeni britanici. Potrivit părerii unor comentatori de presă, toate acestea nu fac decît să înrăutățească situația localnicilor și, pe de altă parte, să creeze dificultăți atît guvernului britanic cît și celui spaniol. La Madrid se preconizează și alte măsuri, mai drastice, în eventualitatea că nu se va ajunge la o înțelegere cu Londra. Pe această linie, închiderea completă a frontierei ar însemna, potrivit ex-

presiei unor ziare occidentale, transformarea Gibraltarului într-un „oraș-dormitor”. Situația ar deveni și mai serioasă în cazul cînd guvernul de la Madrid ar decide să sisteze distribuirea de apă potabilă pentru Gibraltar.

★

În cele peste două secole și jumătate de dominație asupra Gibraltarului, englezii au continuat lucrările de fortificare începute de Tarik. Pe lângă peșterile naturale — unele ajungînd la 70 metri lungime — stinca este sfredelită în toate direcțiile de o vastă rețea de galerii, cazemate, depozite și adăposturi modern amenajate, dotate cu tunuri de calibru greu și menite să facă din Gibraltar un autoritar portar al strîmtoării.

Gibraltarul este însă nu numai o bază militară aeronavală (deși importanța lui strategică a scăzut pe măsura dezvoltării tehnicii militare moderne), ci și unul din principalele puncte de escală pe căile de comunicație comerciale și militare cu Orientul. Dacă în 1911 traficul era apropiat ca cifră de cel de azi (circa 3.500 nave), tonajul în tranzit prin Gibraltar a crescut de la 6 la 9 milioane tone.

★

Debarcăm. Main Street este principala arteră a orașului, situat în nord-vestul peninsulei și adăpostind aproximativ 30.000 de locuitori. Strada este destul de îngustă, lungă de peste 1,5 km, înșesată de un număr imens de magazine cu mărfuri în cele mai variate sortimente — produse engleze, italiene, franceze, americane și japoneze. Turiștii se îmulzeau atît în jurul tarabelor cît și în magazinele moderne, stimulați de faptul că Gibraltarul s-a bucurat mult timp de exceptarea aproape completă de la taxele de import. Marinarii de pe vasele străine împînzeau străzile, amestecîndu-se printre limuzinele obligate să meargă la pas, alături de anacronice și pitorești trăsură împodobite cu panglici multicolore.

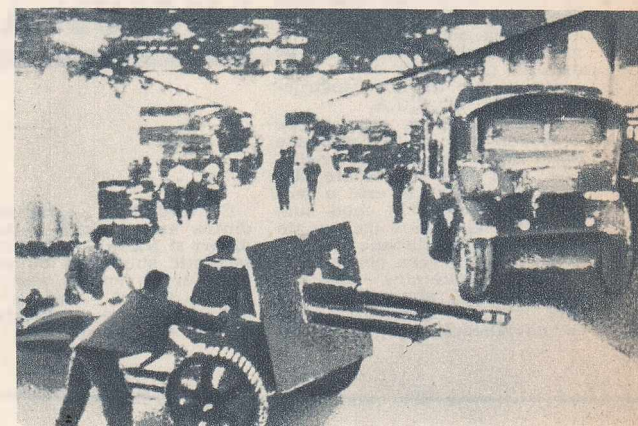
Părăsind Gibraltarul — care ar putea fi transformat într-un important centru turistic — m-am întrebat ce m-a impresionat mai mult; mi-am dat seama că am fost frapat de goana permanentă a vizitatorilor — navele nu staționează în port decît cele cîteva ore necesare îmbarcării proviziei și combustibilului — goană care făcea din Main Street un fel de bazar-expres.

...Am oprit un taxi și în cîteva minute am fost pe dană. Pilotul o dată îmbarcat, am ieșit în larg. Spre Mediterană, Gibraltarul își arată stinca brăzdată de fișiiile de beton ale colectoarelor de precipitații — importantă sursă naturală de apă. Farul clipea complice, invitîndu-ne parcă la o nouă întîlnire.

Andrei TEODOR

Main Street.

În interiorul fortificațiilor.

Pînă la introducerea recentelor măsuri restrictive, aproape 10.000 de muncitori spanioli treceau zilnic frontiera pentru a veni să lucreze în Gibraltar.

cadran

INTERNATIONAL

FLOTELE COMERCIALE

Tonajul flotei comerciale din lumea capitalistă se ridică în 1964 la 153 milioane tone. Din acestea 33% îl reprezentau petrolierele.

Primul loc îl ocupă S.U.A., cu 22,4 milioane tone. Din acest tonaj, 80% îl reprezintă vasele cu o vechime de mai bine de 15 ani. O altă parte însă — 10,5 milioane tone — o constituie vasele noi, care sînt păstrate în rezervă. Astfel că, de fapt, S.U.A. posedă o flotă comercială activă doar de 11,9 milioane tone. Tendința flotei americane este însă spre micșorare, pe de o parte din cauza scoaterii din uz a vaselor foarte vechi, iar pe de altă parte, din cauza procentului mic de noi construcții navale în S.U.A.

Flota Angliei se clasează pe al doilea loc, cu 21,5 milioane tone. Flota activă a Angliei este însă cea mai mare din lume. Deși Liberia este o țară mică, ea ocupă în mod surprinzător al treilea loc, cu un tonaj de 14,7 milioane tone și primul loc în ceea ce privește tonajul petrolierelor — 8,6 milioane tone. Trebuie să remarcăm însă că numeroase vase ce navighează sub pavilionul

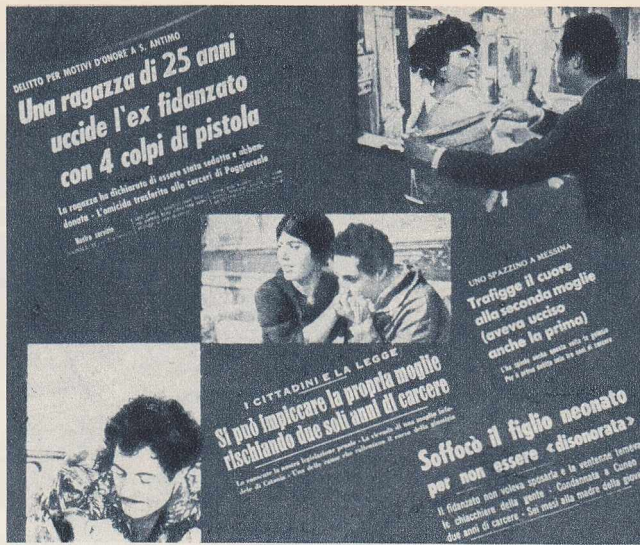
Liberiei, sînt de fapt proprietatea unor state străine, în special S.U.A.

Pe locul 4 se află Norvegia, cu un tonaj de 14,1 milioane tone. Urmează Japonia cu o flotă avînd o deplasare totală de 10,8 milioane tone. Japonia este prima țară din lume în ceea ce privește volumul construcțiilor navale. În 1963, din șantierele sale au ieșit vase cu un tonaj de 2,4 milioane tone. După Japonia vine Italia, cu mai bine de 5,7 milioane tone, Germania Federală cu 5,2 milioane tone, apoi Franța și Olanda, fiecare cu circa 5,1 milioane tone.

Trebuie remarcat că 40% din tonajul flotei comerciale capitaliste îl constituie vase mai vechi de 15 ani, care sînt în curs de a fi scoase din uz.

O DILEMĂ INSOLUBILĂ?

Contradicția „ireductibilă” dintre aceste două noțiuni — **divorț și Italia** — a fost în mod sarcastic subliniată cu prilejul filmului de succes semnat de Pietro Germi. „Soluția” oferită de film este, firește, absurdă, dar se bazează pe o

Titluri grăitoare din presa Italiană autentifică verosimilitatea aspectelor sociale satirizate în filmul lui Pietro Germi „Divorç Italian”. Iată cîteva dintre acestea: „Delict din motive de onoare la S. Antimo — O fată de 25 de ani își ucide fostul logodnic cu 4 gloanțe de pistol”; „Un măturător la Messina — Străpune înima celei de-a doua soții (o ucise și pe prima) — Pentru primul delict numai trei ani de închisoare”; „Soțul își poate împușca soția riscînd doar doi ani de închisoare — Îngăduința legislației noastre penale”... etc.

tragică situație de fapt. Imposibilitatea desfacerii căsătoriei duce în Italia la o seamă de situații și mai absurde. Drama altor familii nu mai poate fi ignorată și reprezentanții ai celor mai variate cercuri — juristi, sociologi, clerici, medici sau oameni de artă — participă la dezbaterile problemelor ridicate de criza căsniciei în Italia de azi.

În această discuție se încadrează și colocviul organizat nu demult la Pesaro de către Uniunea juriștilor italiene. Tema colocviului — după cum relatează revista „Noi donne” — este: pentru sau împotriva divorțului?

Intervenția avocatului Renato Sansone, autorul unui proiect de lege în favoarea divorțului — proiect care, datorită obstrucției cercurilor catolice, zace de cîteva ani pe biroul Parlamentului Italian — aduce chestiunea pe tărîmul faptelor. Și acestea demonstrează că în Italia sînt pronunțate anual 12.000 de așa-numite „separații legale”, căroră li se adaugă cel puțin încă o dată pe atîtea despărțiri în fapt, fără a se recurge la asistența juridică legală. Căci ce e în fond această „separație legală”? Potrivit acesteia, soții obțin dreptul de a locui separat și totodată se reglementează păstrarea sau întreținerea copiilor. Dar a-

ceastă operație legală nu le dă dreptul de a-și reface viața, astfel că legăturile contractate mai tirziu și copiii rezultați din aceste conviețuiri rămîn „în afara legii”. În felul acesta circa 4 milioane de italieni trăiesc într-o situație dramatică, absurdă, ilegală, căreia trebuie o dată și o dată să i se facă față cu luciditate.

Fără a trage concluzii în favoarea divorțului, o seamă de vorbitori au recunoscut că lipsa de pregătire a tineretului pentru căsnicie, climatul de imoralitate întretinut de o anumită presă, cinematografie și publicitate, stau la baza numeroaselor alegeri greșite care condamnă la esec multe căsnicii. Dar asemenea erori trebuie oare să rămînă ireparabile pe vecie?

Bazîndu-se pe o anchetă sociologică întreprinsă la Torino, avocata Maria Magnani Noya a dezvăluit atitudinea unor categorii de cetățeni față de problemele căsătoriei și desfacerii ei. Majoritatea opiniilor exprimate a recunoscut drept pozitivă schimbarea produsă în familia italiană, datorită unui început de emancipare a femeii și creării unor raporturi mai echilibrate, și s-a pronunțat în favoarea modificării legilor privitoare la familie, pentru a le pune de acord cu transformările sociale. Într-adevăr, însuși actualul

Cod civil italian consfințește inegalitatea dintre sexe, prevăzînd măsuri punitive numai pentru adulterul feminin, recunoscînd numai tatălui autoritatea asupra copiilor, instituționalizînd gelozia prin indulgența sa față de așa-numitele „delicte de onoare”. (E și cazul ilustrat de filmul „Divorç Italian”.) Departe de a apăra familia, ale cărei drepturi sînt recunoscute de constituția italiană, o asemenea legislație permite permanentizarea unor raclă ca: violențe între soți, părăsirea de minori, nașteri nelegitime etc.

În concluzie, discuțiile din cadrul colocviului de la Pesaro au scos în evidență necesitatea urgentă de a găsi crizei căsniciei o soluție bazată nu pe apeluri sentimentale la bunăvoință și înțelegere reciprocă, ci pe asumarea lucidă a răspunderilor, pe acceptarea îndatoririi de a interveni de la bază, adică de la structura socială care generează această criză.

Ana ROMAN

ARME... „PRIN POȘTĂ”

Va izbucni oare al 89-lea Congres al S.U.A. să adopte o legislație pentru introducerea controlului asupra vânzării de arme? Căci, în pofida șocului resimțit de opinia publică atunci cînd președintele John Kennedy a căzut victimă gloanțelor ucigașe la Dallas, trecuta legislație parlamentară nu a reușit să adopte nici o măsură concretă, menită să impună ca autoritățile să aibă cel puțin o evidență a celor ce cumpără arme de foc. (Se știe că cei ce s-au ocupat de ancheta în legătură cu asasinarea fostului președinte au emis ipoteza că presupusul asasin și-ar fi procurat pușca cu lunetă prin poștă.)

Lipsa de supraveghere în achiziționarea de arme are diferite consecințe. Să amintim de exemplu descoperirea unor arsenale aflate la dispoziția unor organizații profasciste, care folosesc armele și munițiile pentru instruirea formațiilor lor paramilitare, mai mult sau mai puțin secrete. Este adevărat că aceste depozite de armament ușor n-au fost constituite în totalitate din comenzi „prin poștă” ci,

Exponatele prezentate în cadrul pavilionului R. F. Române la ediția de primăvară a Tîrgului internațional de bunuri de consum de la Frankfurt pe Main (R. F. Germană) se bucură de un deosebit interes din partea vizitatorilor.

În orașul Sasebo (Japonia) ca și la Yokosuka și Tokio au avut loc demonstrații de protest ale populației împotriva reîntoarcerii în rada portului Sasebo a submarinului atomic american „Dragonul mării”.

Aspect de la tradiționalul Carnaval de la Nisa (Franța).

mai ales — așa cum s-a dezvoltat la sfârșitul anului trecut — prin sustragerea de arme vechi din arsenalul armatei; la această operație și-au dat concursul și anumiți ofițeri, care au legături cu organizațiile respective. Dar cu toate că grosul armamentului a fost procurat pe această cale, cum-părarea de arme „prin poștă” a avut și ea un anumit rol și anume de a completa instruirea pe cont propriu a membrilor organizațiilor profesiste.

Totodată îngrijorarea opiniei publice față de posibilitatea procurării de arme fără nici o opreliște a sporit în urma mai multor crime comise de minori. „Accesul ușor la arme — scrie «Christian Science Monitor» — a fost ilustrat de recenta tragedie petrecută la Washington”. Un băiat de 14 ani a ucis pe șoferul unui taxi cu un revolver luat de la fratele lui de 16 ani; la poliție frazele mai mare a declarat că a cumpărat arma de la un neunoscut, într-un magazin.

Senatorul Thomas Dodd (Connecticut) a prezentat un proiect de lege privitor la controlul livrării de arme prin poștă. El a condamnat pe lobbyștii în acest domeniu, calificându-i ca „o minoritate ne-rezonabilă care a împiedicat toate încercările serioase făcute pentru completarea legii federale privind armele de foc, adoptată la începutul deceniului al patrulea”. De asemenea John Lindsay (membru al Camerei Reprezentanților în partea statului New York) a prezentat un proiect de lege în același sens. Deocamdată cele două proiecte constituie obiectul discuțiilor „de rutină” din cadrul unor comitetele Congresului. Rămâne de văzut dacă până la următorul 89-lea Congres va reuși, în ciuda diferitelor opoziții să adopte o legislație nouă, corespunzătoare.

Z. FLOREA

CRIZĂ? SE ÎNTREABĂ „ARTS”...

...iar cinci specialiști în pictură — doi critici, doi directori de galerii de tablouri și un expert-evaluator — încear-

că să răspundă. Aproape în unanimitate ei sînt de acord cu existența unor fenomene de criză în pictura contemporană franceză. Eșuarea încercării de-a organiza o mare expoziție a „Școlii din Paris”, nu este oare simptomatică? Garda veche a pictorilor abstracti, generația lui Manesier, Soulages, Hartung, celebrității incontestabile, n-au vrut să expună alături de confrății mai tineri. E o criză a generațiilor — sau una estetică? „Se vorbește de criză financiară, de criză comercială, dar, după părerea mea — declară criticul Michel Ragon — este vorba înainte de toate de o criză morală și chiar de o criză estetică, fapt încă mai grav”.

Drama esențială a celor mai mulți artiști tineri este, după Ragon, neputința de a ști ce și cum să picteze. Garda veche îi ignoră, nu-i recunoaște ca urmași, cu toate că este stăpînită de o profundă neliniște că se va stinge fără să lase în urma ei o posteritate artistică.

Lucrurile par să fie mai grave, să cuprindă o sferă mai generală, după altă opinie (a expertului Rheims) exprimată în cadrul anchetei săptămînalului „Arts”. Occidental par-curge o epocă de plină dezordine, trăiește sub semnul neliniștii. E o angoasă de „fin de siècle”, dar, de astă dată, în mod cu totul neobișnuit, ea s-a declanșat nu cu cinci sau zece ani înainte de a intra în noul secol, ci cu trezeci, patruzece de ani mai devreme.

Pierre Cabanne, criticul plastic oficial al săptămînalului parizian, e mai tranșant: arta a devenit o afacere supusă legilor speculației. Cînd ajunge azi la Paris, pictorul tânăr încearcă înainte de toate să parvină. Odinioară „tînărul care aspira la glorie” — cum spunea Baudelaire — își perfecționa arta, mijloacele de expresie, lucrînd în atelier sau singur. Prin perseverență el se străduia să-și merite gloria. Azi totul nu e decît graba competiției. „Speculația a falsificat totul” — conchide Guido Caputo, negustor de tablouri, directorul lui „Galerie de France”. Guido Caputo încearcă să găsească izvoarele crizei în diminuarea influenței unei elite intelectuale. Această elită descoperă și cultiva pictorii. Elita însă nu mai are mijloacele bănești să reziste speculațiilor și a încetat să mai cumpere pinze, să hotărască soarta unuia sau altuia dintre artiști. Și iată că pictura „Școlii din Paris” e surclasată de Pop Art la Veneția.

— Da, sîntem bătută în ultimele șase luni — recunoaște

chiar o somitate ca Rheims. Dar nu e grav: nu sîntem la Jocurile Olimpice...

„Arts” nu emite nici o concluzie. Revista s-a limitat doar să găzduiască opiniile unor cunoscuți ai picturii. Cititorului îi rămîne să se descurce în păienjenitul de idei — incontestabil interesant — și să-și formeze o părere personală despre cauzele acestei crize unanim recunoscute.

I. CORIBAN

ROMÂNIA LA MONTEVIDEO

Capitala Uruguayului — Montevideo — găzduiește în prezent primul tîrg internațional organizat în America Latină, cu participarea a 23 de țări de pe toate continentele. La această manifestare economică, la care este prezentă și țara noastră cu un pavilion propriu, poporul uruguayan, precum și zecile de mii de turiști și oameni de afaceri veniți în această „Elveție” a Americii Latine, pot să ia con-

fact cu realizările obținute de poporul nostru în opera de industrializare a țării.

Presă, radioul și televiziunea din Uruguay s-au ocupat pe larg de prezentarea unor aspecte din pavilion ca și de perspectiva relațiilor comerciale între România și Uruguay.

„Tîrgul — scrie de pildă El Debate — a dat posibilitate uruguayenilor să intre în contact direct cu realizările din România, o țară care în ultimii 20 de ani a obținut succese remarcabile. Prezența României la tîrg va da posibilitatea să se realizeze schimburi comerciale reciproc avantajoase”.

Postul de televiziune a transmis emisiuni speciale de cîte 45 de minute despre pavilionul românesc. În cadrul uneia din aceste emisiuni președintele tîrgului, domnul Julio Manisse Goulard, a elogiat modul de prezentare, precum și produsele expuse.

În ultimele zile pavilionul românesc a fost vizitat de numeroși oameni de afaceri din Uruguay și Argentina, care și-au manifestat interesul pentru cumpărarea de mașin-unelte, pompe, îngrășăminte chimice, produse chimice, hîrtie etc. Conducătorii unor cooperative agricole din Uruguay și-au exprimat, la rîndurile, dorința de a achiziționa tractoare și mașini agricole, pompe și motopompe, îngrășăminte chimice. Contractele în perspectivă de a fi încheiate vor permite activizarea relațiilor de schimb româno-uruguayene. Perspectivă de acestor relații au fost

de altfel trecute în revistă și cu ocazia cocteilului prilejuit de sărbătorirea Zilei R.P. Române la tîrg, la care au participat miniștri, subsecretari de stat, înalte personalități din conducerea tîrgului, senatori, deputați, oameni de afaceri, ziaristi. Oaspeții au ținut să sublinieze totodată, în cuvinte călduroase, succesul deosebit înregistrat de pavilionul românesc.

Montevideo, martie 1965.

N. VRABIE
directorul pavilionului
R.P. Române

SEMANTICĂ NUCLEARĂ

Vocabularul limbii engleze s-a îmbogățit în săptămîna ce a trecut cu inovații în domeniul terminologiei strategice. Pentagonul a lansat termenii „assured destruction capability” — capacitatea de a lovituri distructive sigure pe alte teritorii — și „damage limiting capability” — capacitatea de a limita distrugerea pe propriul teritoriu.

Cartea Albă engleză vorbește despre „miscalculated incursions” — incursiuni militare bazate pe calcule greșite — și „stretched forces” — forțe extinse prea mult sau mai mici decît nevoile bazelor militare. Marea bucurie a poezilor este să toarne cuvinte și propoziții vechi în tipare noi cu înțelesuri nebănuite încă. Pasiunea prozatorilor cursei înarmărilor nucleare este — se pare — să toarne cuvinte și propoziții noi în tipare vechi. Pentru că toate formulele amintite mai sus nu duc în ultimă analiză decît la continuarea înarmărilor, indiferent dacă se fac unele reconsiderări de prioritate în cadrul ei.

Corespondentul la Washington al ziarului francez Le Monde scria, după ce ministrul american al apărării, McNamara, și-a prezentat bugetul, că ceea ce ridică întrebări nu sînt cifrele și problemele de semantică ci „planurile ascunse și implicațiile lor politice, într-un cuvînt doctrina pe care ei înțeleg să o formuleze pe baza cifrelor prezentate sau în dosul cărora pare să se ascundă”.

Cei care au început să cerceteze înțelesurile au găsit că în bugetul militar care echivalează cu o Carte Albă americană, se pune accentul nu pe o creștere a armamentului nuclear, ale cărui stocuri sînt considerate „suprasaturate”, ci pe perfecționarea lui. În esență, doar o „reorganizare” a înarmărilor și nu o reducere a lor, întrucît se preconizează cu toate mijloacele disponibile o creștere calitativă a puterii de distrugere. La fel Cartea Albă engleză, deși cere revizuirea „conceptului strategic” al N.A.T.O. pentru Europa, în sensul ușurării poverii militare engleze în acest sector, pune accentul pe intensificarea efortului nuclear englez în Asia, dotarea cu armament nuclear și cu forțe noi „a forțelor extinse”, existente la actualele baze militare. Deci, iarăși reorganizare.

Nu trebuie neapărat cine știe ce resurse poetice pentru a recurge, cu folos nou, la vocabularul existent, alegîndu-se cuvinte care au intrat în circulația curentă (din păcate, doar sub raportul aspirațiilor): dezarmare nucleară. Folosirea lor în toate aceste „opere abe”, cu intenția serioasă de a le pune în practică, ar da nu numai limbajului, ci și vieții oamenilor, noi și profunde înțelesuri.

N. LUPU

Într-un loc pe malul râului sud-rhodesian Lundy a avut loc, sub paza unor unități polițienești întărite, o întrevedere între ministrul britanic pentru relațiile cu Commonwealthul, Arthur Bottomley, și liderul populației băștinașe Joshua Nkomo, adus special din regiunea de deportare Gonakudzingwa. Discuțiile s-au purtat în legătură cu tratativele cu privire la proclamarea independenței țării, populația băștinașă cerînd formarea unui guvern al majorității africane și convocarea neîntîrziată a unei conferințe privind viitorul constituțional al Rhodesiei de sud. În fotografie: Joshua Nkomo la locul de deportare Gonakudzingwa.

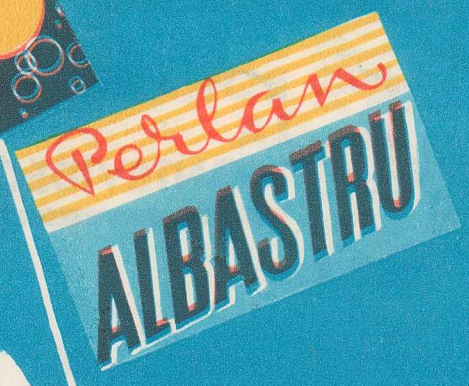

La 28 februarie a încetat din viață președintele Austriei, dr. Adolf Schärf. Ales pentru prima dată în această funcție în 1957, el a fost reales în 1963.

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Scintei 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 3507, Of. 33. Telefon 17.60.10—int. 1744. ABONAMENTE la toate oficiile poștale, la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. TARIF DE ABONAMENTE: 3 luni — 26 lei; 6 luni — 52 lei; un an — 104 lei. PREȚUL REVISTEI: 2 LEI. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic „Casa Scintei”. Redactor artistic: Ion VULPESCU. COPERTA NOASTRĂ: fotografie de Sorin DAN

IMACULATE

SÎNT
RUFEELE
SPĂLATE
CU
DETERGENȚI

DETERGENTI

FABRICA CHIMICĂ TIMIȘOARA